

เพื่อน อันตราย

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

เพื่อน อันตราย

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อนอันตราย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๗ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974-10-1504-6

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เพื่อนอันตราย นี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นตามโครงการผลิตสื่อการเรียนการสอนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสุขภาพที่สำคัญในสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ครูและนักเรียนใช้เป็นหนังสือประกอบการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ระดับประถมศึกษาและใช้เป็นหนังสือสำหรับค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง โดยเสนอเนื้อหาในรูปของบันเทิงคดี เนื้อหาสาระของหนังสือจะให้ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุและอาการของผู้ติดสารระเหย แนวทางในการปฏิบัติตนไม่ให้ติดสารระเหย กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กในระดับประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความบันเทิง และขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้มา ณ โอกาสนี้ด้วย

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

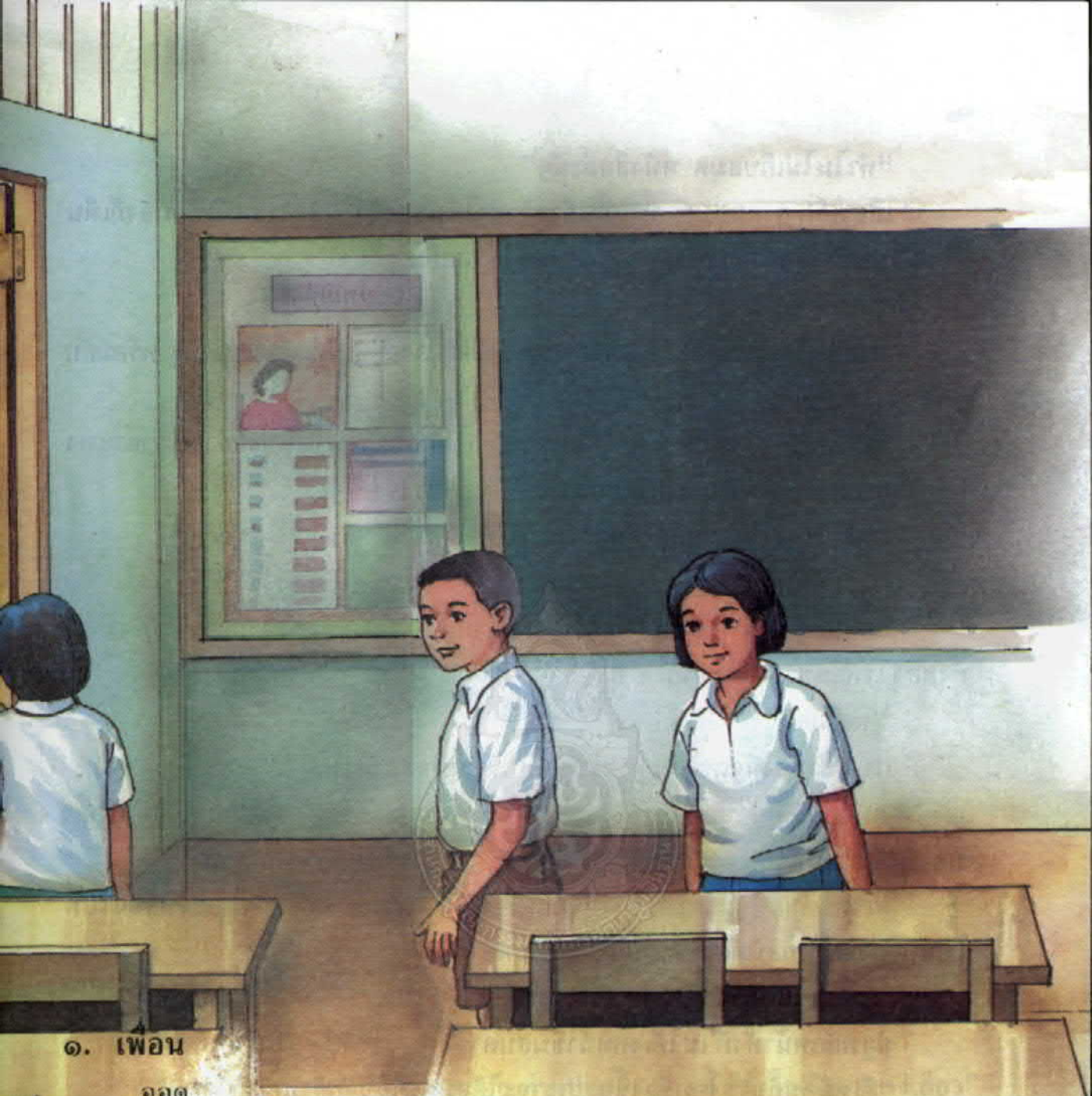
อธิบดีกรมวิชาการ

๒๓ สิงหาคม ๒๕๓๖

สารบัญ

	หน้า
ตอนที่ ๑ เพื่อน	๑
ตอนที่ ๒ คำสารภาพ	๖
ตอนที่ ๓ ประสบการณ์ครั้งแรก	๑๑
ตอนที่ ๔ เหตุผลของแม่	๑๔
ตอนที่ ๕ กาวของพ่อ	๑๖
ตอนที่ ๖ สารอันตราย	๒๐
ตอนที่ ๗ ความจริงที่เปิดเผย	๒๖
ตอนที่ ๘ นักรู้ผู้นำสงสาร	๒๙

๑. เพื่อน

ออก...

เสียงออกัสตัญญาณเล็กเรียนกังวานขึ้น พร้อมกับเสียงบอกทำความเคารพของ
หัวหน้าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕/๒ นักเรียนทุกคนพากันลุกขึ้นแล้วยกมือไหว้

“ขอบคุณครับคุณครู” นั้ฐพูดพร้อมกับคนอื่น ๆ เขากลับนั่งลงไปใหม่ เมื่อ
ครูเดินออกไปจากห้องเรียนแล้ว เพื่อนร่วมชั้นหลายคนพากันวิ่งตามหลังครูออกไป
ด้วยความดีใจที่จะได้กลับบ้าน แต่นั้ฐกลับถอนใจยาวอย่างหนักหน่วง ความเบื่อหน่าย
ประดังกันขึ้นมาในความรู้สึก เขามองเพื่อน ๆ ที่ทยอยกันเดินออกไปจากห้องด้วย
ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

“ทำไมไม่เก็บสมุด หนังสือละนะ”

เสียงเล็ก ๆ แหลม ๆ ที่ตั้งขึ้นข้างตัวทำให้รัฐสะดุ้ง พอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นใบหน้าที่ของพลอยกำลังจ้องมองอยู่พร้อมด้วยรอยยิ้ม

“มาพลอยช่วย”

พลอยพูดขณะที่เอื้อมมือมาปิดสมุดหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะเรียนของรัฐ พร้อมกับยื่นส่งไปให้รัฐ

รัฐกล่าวขอบคุณ แล้วรับหนังสือและสมุดใส่ลงในกระเป๋าอย่างดี ราคาแพงกว่าเพื่อนทุกคนในชั้น ก่อนที่จะยกกระเป๋าขึ้นมาถือไว้

โอมหิ้วกระเป๋าหนังสือเดินตรงเข้ามาพอดี

“กลับกันหรือยังล่ะ” โอมถาม

พลอยพยักหน้า ทำท่าจะก้าวเดินออกจากห้อง แต่นรัฐยังคงนั่งนิ่งอยู่กับที่ เพื่อนทั้งสองจึงหยุดชะงักและหันมาถามด้วยความสงสัย

“ทำไมล่ะ”

ใบหน้าที่ของรัฐเศร้าสลด เขาพูดกับเพื่อนทั้งสองเบา ๆ

“เธอกลับกันไปก่อนเถอะ เราอยากอยู่ซุ่มบาสก่อน” พูดจบรัฐก็ก้มหน้าลงมองพื้นอย่างมีพิรุณ

พลอยเดินกลับมาที่โต๊ะของรัฐอีกครั้งหนึ่ง ดวงตากกลมโตของเธอจับจ้องไปที่ใบหน้าที่ของเพื่อนสนิทด้วยความแปลกประหลาดใจ

“เธออยากเป็นนักกีฬาโรงเรียนหรือ”

รัฐพยักหน้าทั้งที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นสบตา

“ดีเหมือนกัน” โอมร้องขึ้น “เราจะได้สมัครกับนายด้วยคน”

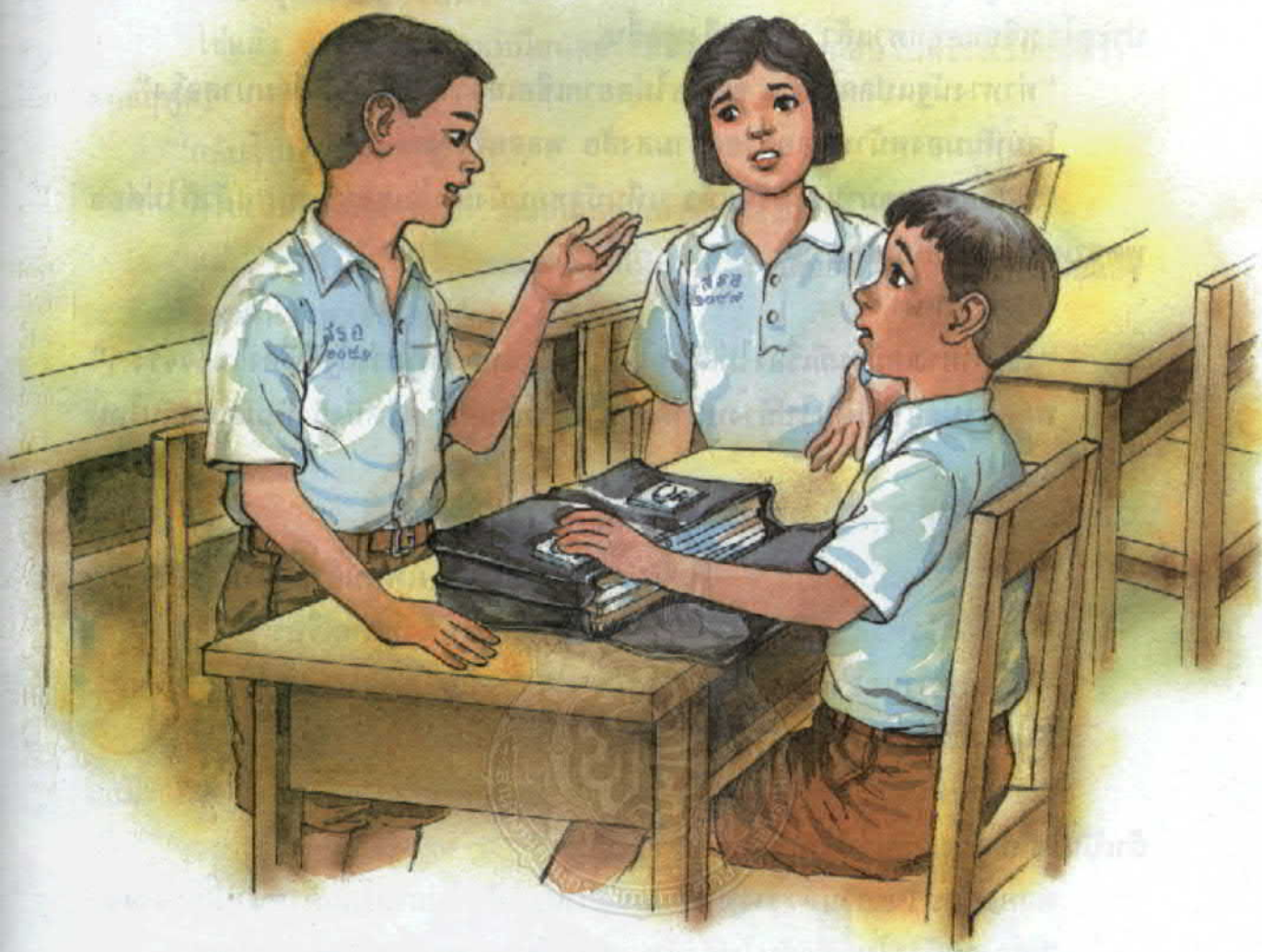
โอมพูด แล้วเอื้อมมือไปจับมือรัฐขึ้นมาเฉย ๆ

“แต่เราต้องไปขออนุญาตคุณพ่อเราก่อนนะ วันนี้อยู่ซุ่มก็พากันนายไม่ได้หรอก”

“ไม่เป็นไร” รัฐพูดเบา ๆ

“ว้า” พลอยร้องเสียงดัง “นี่จะเป็นนักกีฬากันหมดเลยหรือ แล้วพลอยจะกลับบ้านกับใครล่ะ”

“ก็ไม่เห็นยากเลย” โอมออกความเห็น “พลอยก็ไปขออนุญาตคุณพ่อสมัครเป็นนักบาสหญิงด้วยซิ เราสามคนจะได้เดินกลับบ้านพร้อมกันเหมือนเดิม”

พลอยกลับทำหน้าที่สลด

“คุณพ่อพลอยคงไม่อนุญาตหรอก ท่านบอกว่า อยากให้ตั้งใจเรียนอย่างเดียว”

นัฐได้โอกาสจึงรีบพูดขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นโอมก็ไม่ต้องสมัครสิ จะได้เดินกลับบ้านเป็นเพื่อนพลอยไงล่ะ”

โอมหันมองหน้าพลอยนิดหนึ่ง พอเห็นแววตาของพลอย เขาก็พูดว่า

“ไม่สมัครก็ได้ แต่ว่านายอยู่ซ้อมบาสคนเดียวได้หรือ”

“ได้” นัฐตอบ

โอมหันไปทางพลอยแล้วพยักหน้า

“งั้นเราสองคนกลับกันเถอะ ปล่อยให้นัฐอยู่ซ้อมบาสของเขาก็แล้วกัน”

โอมพูดแล้วก้าวเดินออกจากห้องเรียน โดยมีพลอยก้าวตามมาเงิบ ๆ จนพ้นประตูโรงเรียนออกมาแล้ว พลอยจึงพูดขึ้น

“ทำทางนั้ฐแปลกไปนะ พลอยไม่ยากเชื่อเลยว่า นั้ฐจะอยู่ช้อมบาตจริง”

โอมหันมองหน้าพลอยด้วยความสงสัย พลอยจึงพูดต่อ

“พลอยสังเกตมาหลายวันแล้ว เห็นนั้ฐชอบนั่งเหม่อเวลาเรียน แล้วก็ไม่ค่อยพูดจาเหมือนเมื่อก่อนเลย”

โอมพยักหน้า

“ใช่ ทำทางเหมือนมีเรื่องไม่สบายใจอย่างนั้นแหละ หรือว่านั้ฐมีเรื่องในใจจริง ๆ” พลอยไม่ตอบ เดินไปข้างหน้าด้วยท่าทางครุ่นคิด ครู่หนึ่งจึงหันมาพูดกับโอมอย่างตื้นตัน

“โอม จำที่นั้ฐเล่าให้เราสองคนฟังบ่อย ๆ ได้ไหม”

หัวคิ้วของโอมขมวดเข้าหากัน จ้องมองใบหน้าของเพื่อนด้วยความสงสัย

“เรื่องอะไรหรือ โอมนึกไม่ออกหรอก นั้ฐเล่าให้ฟังหลายเรื่อง”

“ก็เรื่องที่บ้านของเขาไงล่ะ”

โอมยังมีท่าทางไม่เข้าใจ เขาส่ายหน้าไปมาพร้อมกับพูด

“เราไม่เห็นมีอะไรแปลกเลย กลับดีเสียอีก บ้านหลังใหญ่ ของเล่นเยอะแยะ ถ้าเป็นโอมละก็จะได้เล่นให้สนุกเลย”

พลอยถอนใจยาวแล้ววางท่าเหมือนผู้ใหญ่ หันไปถามโอมด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เธอเคยบ้างไหมที่กลับไปถึงบ้านแล้วไม่พบคุณพ่อ หรือคุณแม่สักคน”

โอมส่ายหน้า

“ไม่เคย ส่วนใหญ่คุณแม่จะอยู่บ้านตลอดทั้งวัน พอเรากลับไปถึง คุณแม่ก็จะหาขนมให้เรากิน แล้วเธอล่ะ” โอมย้อนถามกลับไปบ้าง พลอยพยักหน้านิดหนึ่ง

“เราก็เหมือนกัน คุณแม่ไม่เคยไปไหนเวลาที่เรากลับจากโรงเรียนเลย” พลอยนั่งเงิบไปอีกครู่ใหญ่จึงพูดขึ้น “แต่นั้ฐไม่เคยพบหน้า คุณพ่อ คุณแม่ของเขาเลย บางครั้งเขาบอกว่านานเป็นเดือน ๆ ที่เดียว คุณพ่อ คุณแม่ของนั้ฐกว่าจะกลับบ้าน นั้ฐก็หลับไปแล้ว พอตื่นนอน คุณพ่อคุณแม่ของเขาก็ออกจากบ้านไปก่อน มีอะไรก็ใช้วิธีเขียนจดหมายวางไว้ที่โต๊ะอาหาร”

“โอมเคยคิดเหมือนกันว่าถ้าเป็นอย่างนั้ฐ โอมคงเหงามาก”

พลอยหยุดชะงักอยู่กับที่

“ใช่แล้ว นัฐคงเหงามากเหมือนอย่างที่ผมบอก เรากลับไปโรงเรียนดีกว่า”

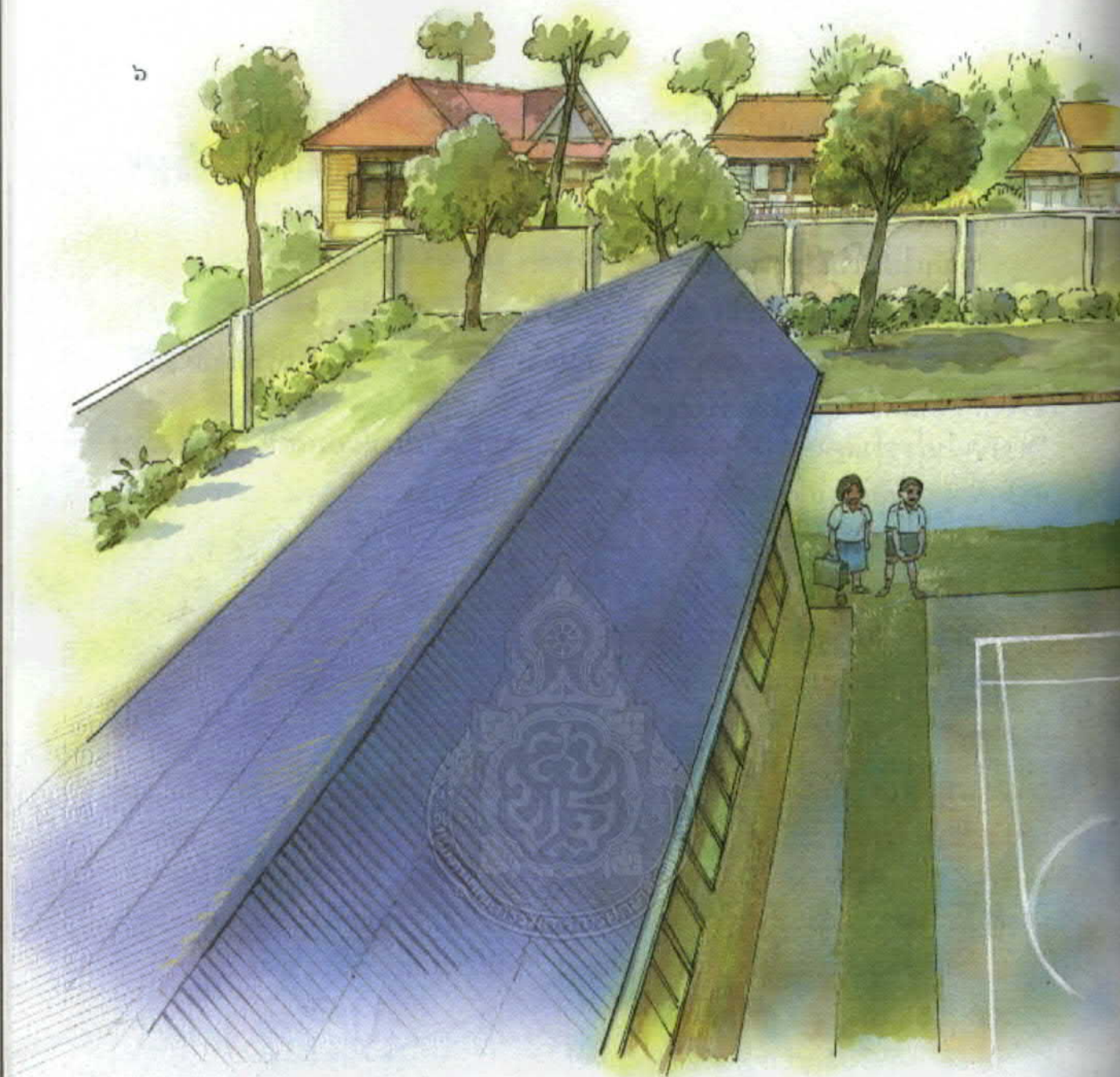
พลอยพูด

“กลับไปทำไมล่ะ” โอมถาม

“ก็ไปเป็นเพื่อนนัฐนะซี” พลอยบอกแล้วหันหลังกลับ

“แต่...” ยังไม่ทันที่โอมจะพูดต่อ ก็หันไปเห็นพลอยเดินกลับไปไกลเสียแล้ว
เขาจึงเดินตามหลังพลอยไปอย่างรวดเร็ว

๒. คำสารภาพ

แดดอ่อนแสงลงไปมากแล้ว กระนั้นมันก็ยังพัดผ่านอาคารเรียนหลังยาวทอด
ร่มเงาบาง ๆ เต็มสนามบาสเกตบอลอันว่างเปล่า โรงเรียนเงียบกริบและไม่มีใครอยู่
ในบริเวณอาคารเรียน นอกเสียจากคนงานประจำตึก ซึ่งกำลังเก็บกวาดทำความสะอาด
และปิดบานประตูหน้าต่างอยู่อย่างเงียบ ๆ

พลอยและโอมเดินกลับเข้ามาในโรงเรียนอีกครั้ง พอพ้นมุมตึกซึ่งอยู่ติดกับ
สนามบาสเกตบอล พลอยก็หยุด แล้วหันไปส่งสัญญาณให้โอมเงียบเสียง

“ไม่เห็นมีเลย” โอมกระซิบ กวาดสายตาไปทั่วสนามซีเมนต์ “นัฐไม่ได้อยู่เล่นบาสเหมือนที่พลอยพูดจริง ๆ”

“แล้วเขาอยู่ไหนล่ะ” พลอยรู้สึกท้วงใจ พยายามมองหาไปรอบ ๆ

“โน่นไง” โอมยกมือชี้ไปที่สระน้ำเล็ก ๆ ทางด้านหลังอาคารเรียน “นั่งฟังต้นไม้อยู่นั่นไง”

พลอยมองตามมือชี้ เห็นร่างของนัฐนั่งฟังต้นไม้ มองเหม่อไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย ด้วยอาการเศร้าสร้อยหงอยเหงาอย่างผิดปกติ

“ทำไมดีล่ะ” โอมกระซิบถาม ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความท้วงใจ

แววตาของพลอยมีประกายสลด เธอมองไปยังร่างของนัฐที่นั่งอยู่ในอาการสงบเช่นเดิม ครู่หนึ่งเธอก็หันมาพยักหน้า

“เราไปหาหนักรู้กันดีกว่า”

พลอยและโอมเดินตรงไปยังสระน้ำ ซึ่งบัดนี้นัฐได้ซบหน้าลงบนเก้าอี้ของตนแล้ว แม้ว่าจะเดินเข้าไปจนใกล้ก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะรู้สึกตัว

พลอยหยุดยืนอยู่ครู่หนึ่ง จึงเอื้อมมือไปแตะไหล่ของนัฐเบา ๆ กระนั้นก็ยังทำให้นัฐสะดุ้งสุดตัว รีบเงยหน้าขึ้นมาทันที ใบหน้าของเขาแสดงความตกใจเมื่อพบว่า ผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าคือเพื่อนสนิทของเขานั่นเอง

ยังไม่ทันที่นัฐจะพูดอะไรออกมา พลอยและโอมก็ทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ

“กลับบ้านเถอะ” พลอยพูดเบา ๆ นัฐสบตาเพื่อนรักคนหนึ่งแล้วก้มหน้ามองพื้น โอมจึงยกแขนขึ้นโอบไหล่เพื่อนไว้

“นายเป็นอะไรหรือเปล่า” โอมถาม “หรือว่าคุณครูไม่รับนายเข้าทีมบาสของโรงเรียน”

นัฐสั่นหน้า มองเหม่อไปไกลอย่างนั้นเป็นเวลานาน

“เธอสองคนกลับกันไปก่อนเถอะ ให้นั่งอยู่ที่นี้สักพัก แล้วเราถึงจะกลับ” เขาทันไปทางพลอย “คุณแม่พลอยห้ามไม่ให้กลับบ้านผิดเวลาไม่ใช่หรือ”

พลอยพยักหน้า ดวงตากลมโตที่มีประกายสดใส และบริสุทธิ์จับจ้องไปบนใบหน้าอันเศร้าหมองของนัฐ

“เพื่อนไม่สบายใจอย่างนี้ จะให้พลอยกลับไปก่อนได้อย่างไร” พลอยพูดพร้อมกับบีบมือนัฐไว้ “ถ้านัฐกลัวว่าพลอยจะถูกดุก็กลับบ้านด้วยกันซิจ๊ะ”

นัฐหันมองหน้าพลอยและโอมด้วยความซาบซึ้ง ถ้าไม่มีเพื่อนทั้งสองคนนี้เขาคงเหงา และอ้างว้างมาก

“ตกลง” นัฐยิ้มให้เพื่อนทั้งสอง พร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าหนังสือมาถือ “เรากลับบ้านกัน”

พลอยยิ้มด้วยความดีใจ ลูกชั้นจุดมือนัฐให้ลูกชั้น โอมลูกตามเป็นคนสุดท้าย เด็กทั้งสามพากันเดินตัดลานซีเมนต์กว้างของสนามบาสเกตบอล ตรงไปยังประตูโรงเรียน

หลังจากเดินกันมาเงียบ ๆ พักใหญ่ โอมก็หันไปพูดกับนัฐ

“นายยังไม่ได้บอกเราเลยว่า คุณครูรับนายเข้าที่มบาสหรือเปล่า”

นัฐส่ายหน้า

“เราไม่ได้สมัครหรอก” เขาพูดเบา ๆ

“อ้าว” โอมร้อง “แล้วนายอยู่เย็นทำไมล่ะ”

นัฐไม่ตอบ ก็มลงมองก้าวเดินของตัวเองที่เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ จนกระทั่งพลอย ซึ่งพอจะเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนได้ดีเอ่ยนขึ้น

“นัฐมีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือ เล่าให้เราสองคนฟังบ้างได้ไหม”

“เราเหงา” นัฐตอบ “เราไม่อยากกลับบ้าน เราไม่อยากอยู่คนเดียว”

พลอยและโอมหันมาสบตากัน เสียงของนัฐพูดต่อ

“เรารู้ว่า คุณพ่อ คุณแม่รักเรา แล้วก็เลยไม่อยากปล่อยให้เรายู่บ้านคนเดียวทุก ๆ วัน อย่างนี้ แต่ท่านมีงานต้องทำ ธุรกิจของคุณพ่อคุณแม่ใหญ่โต และต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เหมือนอย่างที่ท่านเขียนจดหมายบอกเอาไว้ทุกเช้า แต่เราก็เหงามาก เราอยากเป็นอย่างเธอสองคน พอกลับไปถึงบ้านก็พบหน้าคุณแม่หรือคุณพ่อรอเราอยู่ เราอยากให้คุณแม่หาขนมให้เรากินแล้วก็ฟังเราเล่าเรื่องที่โรงเรียนหรือสอนการบ้าน เหมือนที่พลอยบอก เราอยากเล่นฟุตบอลกับคุณพ่อที่สนามหญ้าหน้าบ้านเหมือนที่โอมเล่า เราไม่อยากอยู่กับป้าตีที่คอยแต่ถามเราว่าอยากได้อะไรบ้าง แล้วก็เอาของกินอะไรก็ไม่รู้มาวาง ๆ ไว้ให้ ปล่อยให้เรายู่คนเดียว”

“ก็ไม่เห็นยากนี่” พลอยพยายามเสนอแนะ “นัฐก็หางานทำซิจ๊ะ รดน้ำต้นไม้ก็ได้ หรือจะตัดหญ้า เสร็จแล้วก็ดูทีวี พอถึงเวลานอนก็หลับเสีย มันก็ไม่น่าเบื่อแล้ว”

นัฐมองหน้าพลอยด้วยสายตาตัดพ้อ

“จั้นเอาอย่างนี้ดีไหม” โอมออกความเห็นบ้าง “ทุกเย็นนายไปอยู่บ้านเรา กินข้าว บ้านเรา ทำการบ้าน แล้วก็เล่นฟุตบอลกับพ่อเราด้วย พอถึงเวลานอนนายค่อยกลับบ้าน”

นัฐยกมือโอบกอดโอมด้วยความปลาบปลื้มใจ โอมรีบยืนยัน

“จริง ๆ นะ คุณพ่อเราไม่ว่าหรอก เราเคยเล่าเรื่องนายให้คุณพ่อฟัง คุณพ่อยังบอกให้ชวนนายไปเล่นกับเราที่บ้านเลย”

“ขอบใจนายมาก” นัฐบอก

“หมายความว่า นายจะไปบ้านเราใช่ไหม” โอมดีใจ แต่นัฐกลับสั่นหน้า

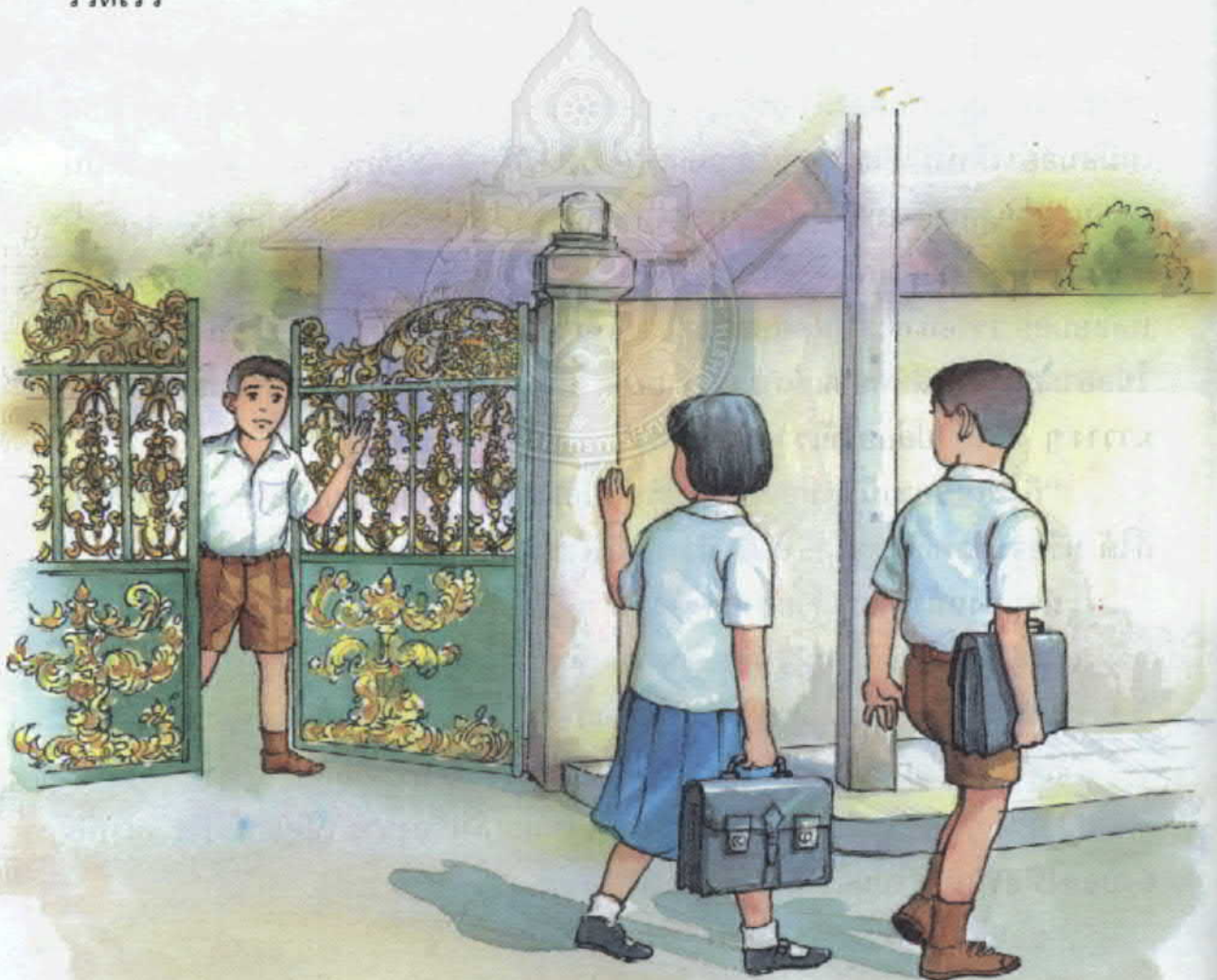
“เอาไว้นานก็แล้วกัน วันนี้เย็นมากแล้ว เธอสองคนรีบกลับไปบ้านก่อนดีกว่า เราคิดว่าคงอยู่คนเดียวได้”

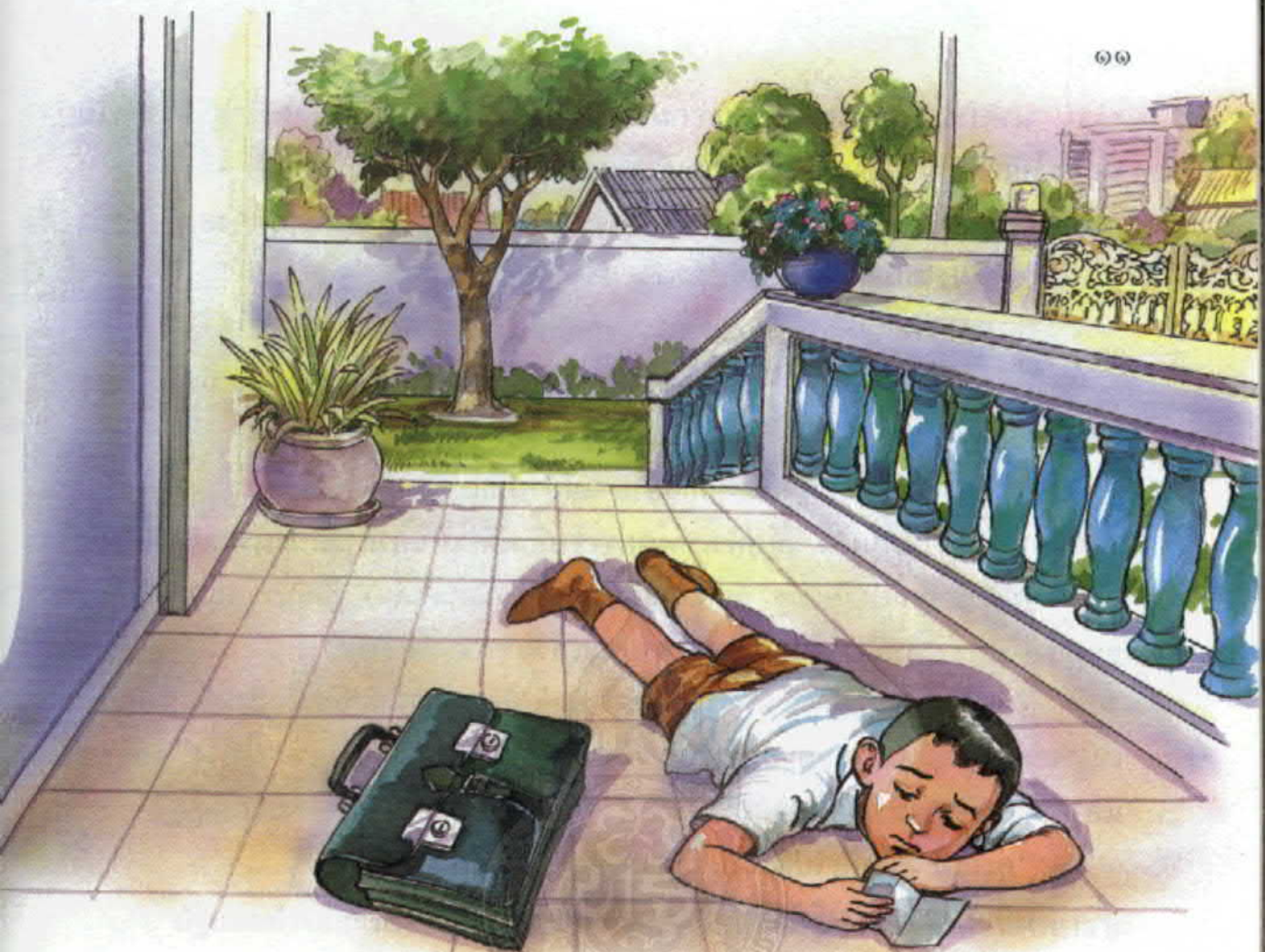
พุดจบนั้ฐก็แยกไปที่บ้านหลังใหญ่ ซึ่งปลูกอยู่ภายในเนื้อที่อันกว้างขวาง เปิดประตูรั้วที่ประดิษฐ์เป็นลวดลายอย่างงดงาม และก้าวเข้าไป เขาหันกลับมาทางพลอยและโอมซึ่งยืนมองอยู่ที่ริมทางเดิน พร้อมกับยกมือโบกด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้มเศร้า

“พຼຽນີ້ເຈອກັນ” นั้ฐพุด

“จ้ะ พຼຽນີ້ເຈອກັນ” พลอยตอบ ก่อนหันไปทางโอมแล้วพยักหน้า “เรารีบกลับบ้านกันเถอะ ป่านนี้คุณแม่เป็นห่วงแน่แล้ว”

แทนคำตอบ โอมยกกระเป๋าหนังสือขึ้นมาหอบและออกก้าวนำไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

๓. ประสบการณ์ครั้งแรก

นักรู้ยังไม่เปิดประตูเข้าไปในบ้าน เพียงแต่ก้าวขึ้นไปบนระเบียงหินอ่อนอันกว้างขวาง วางกระเป๋าหนังสือแล้วล้มตัวนอนคว่ำหน้าลงกับพื้น ความเหงา ว้าเหว่ และอ้างว้าง ประดังกันเข้ามาครอบคลุมจิตใจของเขาอย่างหนักหน่วง นักรู้บอกไม่ถูกว่ากำลังรู้สึกอย่างไร รู้แต่เพียงว่าเขาคิดถึงแม่ของเขาเหลือเกิน เด็กชายค่อยๆ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ดึงแผ่นกระดาษเล็กๆ แผ่นหนึ่งออกมาคลี่ มีตัวหนังสือเขียนอย่างมีระเบียบและสวยงามอยู่บนกระดาษแผ่นนั้นเพียงแถวเดียว นักรู้อ่านมันอีกครั้ง ทั้งที่เขาได้อ่านมาก่อนหน้านี้แล้วหลายครั้งหลายหน

“แม่มีงานด่วน ต้องไปก่อน กินอาหารแล้วอย่าลืมดื่มนมด้วยนะลูก... รักลูกที่สุดในโลก แม่”

น้ำตาของเด็กชายไหลซึมออกมาอย่างไม่รู้ตัว เขาบอกไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมมันจึงไหลออกมา นัรฐยกมือขึ้นปาดเช็ดขอบตาแล้วเช็ดหน้าลงกับฝ่ามือ

กำลังปล่อยใจให้ล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมาย ทันใดนั้นนัรฐก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อรู้สึกว่ามีมือเย็น ๆ มือหนึ่งจับที่ขา

ความกลัวพุ่งสุดขีด นัรฐหะลึงพรวดลุกขึ้นนั่ง ขนลุกชันไปทั้งตัว

“ผี...” นัรฐร้อง แล้วก็หยุดชะงัก เมื่อเห็นใบหน้าของคนที่ยืนยั้มตาปรืออยู่ข้างหน้า

เอก ลูกชายวัยรุ่นคนเดียวของป้าตี แม่บ้านที่แม่ของนัรฐจ้างให้ดูแลงานทุกอย่างภายในบ้านหลังนี้นั่นเอง เอกหัวเราะอย่างขบขันเมื่อเห็นอาการตื่นกลัวสุดขีดของนัรฐ

“กลัวผีมากหรือคุณนัรฐ” เอกถามเสียงอ้อแอ้เหมือนคนเมา ใบหน้าของเอกซีดเซียวขอบตาเขียวข้ำ ริมฝีปากซีดดำ ประกายตาแห่งผากอย่างผิดปกติ

“ผมรู้นะ คุณนัรฐกำลังเหงาใช่ไหม จริงซิ ต้องเหงาแน่ ๆ ขนาดผมมีแม่ ผมยังเหงาขนาดนี้เลย แล้วคุณนัรฐล่ะ นาน ๆ จึงจะพบหน้าพ่อแม่ จะไม่เหงาได้ไง” เอกพูดแล้วก็ยกสิ่งที่อยู่ในมือขึ้นสุดดม

“คุณแม่ คุณพ่อไปทำงาน นัรฐไม่เหงา” นัรฐร้องบอก

เอกหัวเราะอย่างรู้ทันยัยนของที่อยู่ในมือส่งมาให้

“ลองดูไหมล่ะ”

นัรฐมองก้อนผ้ามอม ๆ ในมือของเอกอย่างหวาด ๆ พร้อมกับถอยห่างออกมา

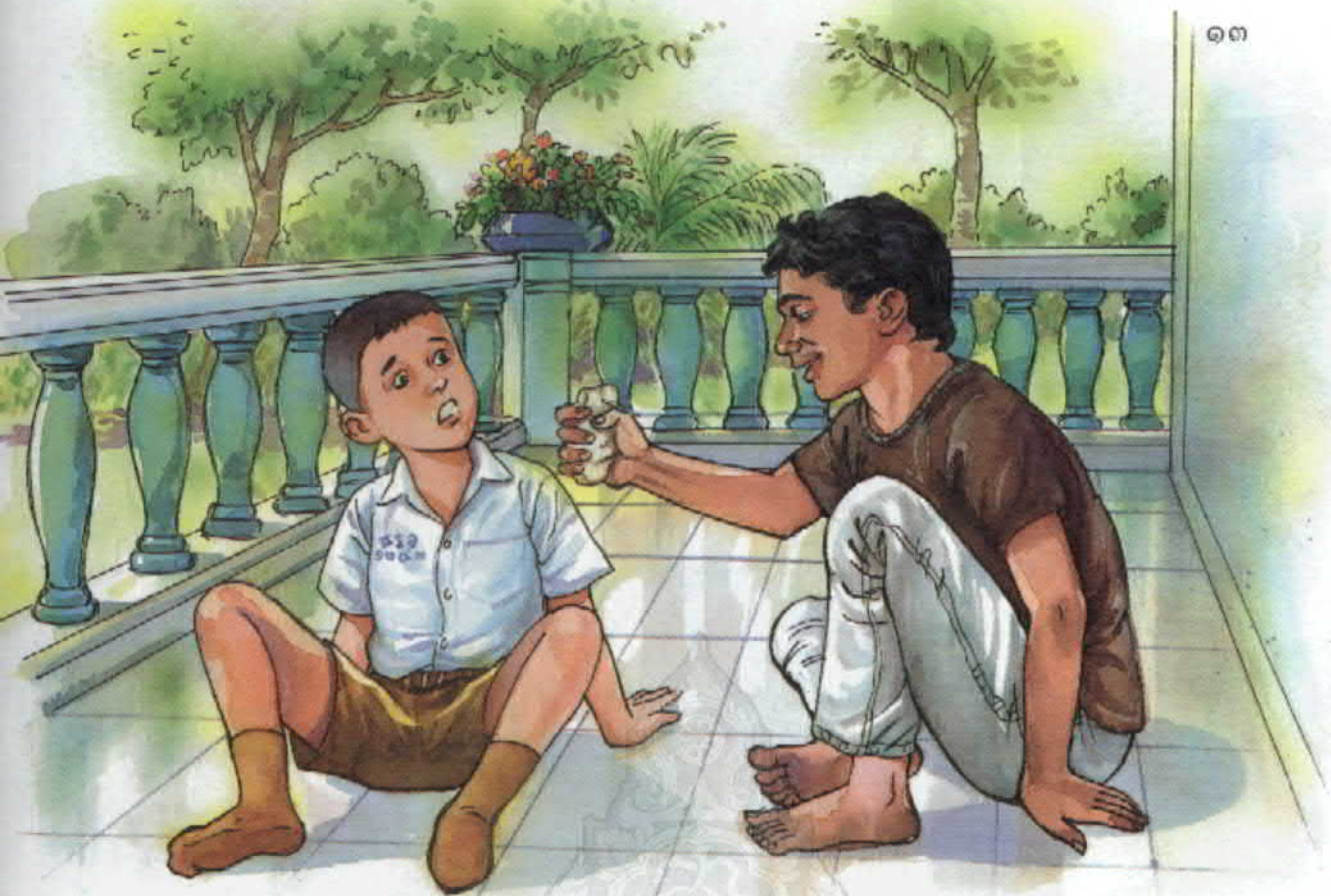
“ไม่” เด็กชายตอบ

“คุณนัรฐจะดมเองหรือให้ผมบังคับ” เอกถามเสียงกระด้าง พร้อมกับตะปบจับหัวนัรฐกดลงมาที่มือซึ่งถือเศษผ้าก้อนนั้นอยู่

นัรฐดิ้นรน พลักไส แต่ก็ไม่สามารถหลุดจากมือของเอกได้ เมื่อทนกลืนหายใจต่อไปไม่ไหว นัรฐจึงต้องสูดเอาสิ่งที่อยู่ในก้อนผ้านั้นเข้าไป

ทันทีที่กลืนจุน ๆ ของสารที่อยู่ในผ้าเข้าจมูก นัรฐก็รู้สึกแสบและจุนมาก ได้ยินเสียงเอกหัวเราะด้วยความชอบใจที่สามารถทำให้นัรฐสูดดมสิ่งที่เขาดมอยู่ได้ ยิ่งเห็นเด็กชายจามออกมาพร้อมกับทำท่าเหมือนคนหมดเรี่ยวแรง เอกยิ่งชอบใจใหญ่

“เป็นไง ดีไหม” เอกพูดแล้วยกก้อนผ้าขึ้นสุดดมบ้าง เขาทำท่าทางเคลิบเคลิ้มอย่างที่สุด ก่อนยื่นมือข้างนั้นกลับมาหานัรฐอีก “ดมอีกซิคุณนัรฐ”

นัฐอย่ทำงานออกมาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับสั่นหน้า เอกไม่ละความพยายามเดินตามและทำท่าจะเอาก้อนเศษผ้าในมืออุดจมูกนัฐอีก แต่เสียงตวาดอย่างมีอำนาจและโกรธเคืองดังขึ้นเสียก่อน “ไอ้เอก มึงจะทำอะไรคุณนัฐ”

เอกชะงัก หันไปทางเจ้าของเสียงแล้วถอยหลังกรูด

“เปล่าแม่” เอกบอก “ฉันแหย่คุณนัฐเขาเล่นหน่อยเดียวเท่านั้นแหละ” พุดจบเอกก็หมุนตัวกลับแล้วก้าวเดินออกไป

ป้าตีรีบเข้ามาประคองร่างของนัฐที่ยังมีอาการตื่นตกใจเอาไว้

“โอคนตีของป้า ไอ้เอกมันรังแกเขาหรือลูก ขวัญมานะลูกนะ คราวหลังป้าจะไม่ให้มันมากวนคุณนัฐอีก ไป เข้าไปอาบน้ำอาบท่าในบ้านก่อนเถอะค่ะ เตี่ยวป้าจะยกอาหารมาให้”

นัฐไม่พูดอะไร ลูกขึ้นหยิบกระเป๋าหนังสือได้ก็ก้าวเดินเข้าไปในบ้าน ตลอดเวลาที่เด็กชายอาบน้ำและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว นัฐถามตัวเองว่า สิ่งที่เอก ลูกชายป้าตีถือสุดคมอยู่ในมือตลอดเวลา แล้วยังมาบังคับให้ตนดมด้วยน้ำมันมันคืออะไร

๔. เหตุผลของแม่

เมื่อกลับถึงบ้าน พลอยเห็นแม่ของเธอยืนรออยู่ที่ประตูด้วยสีหน้าแสดงความวิตกกังวล พลอยยกมือไหว้พร้อมกล่าวว่าสวัสดีเหมือนเช่นทุกวัน

แม่พยักหน้านิดหนึ่ง แวดตาคลายความวิตกลงไปบ้าง

“ทำไมวันนี้ลูกกลับเย็นมากนักละ” แม่เอ่ยถามเป็นคำแรก “รู้ไหมว่าแม่กำลังจะไปดูที่โรงเรียนอยู่แล้ว”

เด็กหญิงก้มหน้ามองพื้นอย่างสำนึกผิด

“ลูกกลับบ้านผิดเวลามาก ๆ อย่างนี้ รู้ไหมว่า แม่เป็นห่วง ยังมีข่าวร้ายเกี่ยวกับเด็กนักเรียนเกิดขึ้นบ่อย ๆ แม่ยิ่งแทบจะประสาทเลย”

“พลอยขอโทษค่ะ” เธอพูดเบา ๆ

หวัคิ้วของแม่ขมวดเข้าหากัน สายตาจับจ้องไปที่ใบหน้าของลูกสาวด้วยความสงสัย ก่อนเอื้อมมือไปจับไหล่พลอยดึงเข้ามาหา

“ไหนเล่าให้แม่ฟังซิ ลูก”

สีหน้าของพลอยค่อยสดใสขึ้น เธอเงยหน้าขึ้นเล่าเรื่องราวของนัฐ ให้แม่ฟังอย่างละเอียด

“พลอยสงสารนัฐมากค่ะ” เด็กหญิงพูด “กลัวว่า ถ้าปล่อยให้นัฐอยู่คนเดียว นาน ๆ นัฐอาจทำอะไรผิด ๆ ไปก็ได้”

แม่ถอนใจยาวพร้อมกับพยักหน้าช้า ๆ

“แม่ตั้งใจที่ลูกของแม่เป็นเด็กดี มีน้ำใจ ห่วงใยเพื่อน และเกรงว่าเพื่อนจะถูกชักจูงไปในทางไม่ดี ทุกวันนี้จะหาคนมีน้ำใจได้อย่างนี้ได้น้อยเต็มที” แม่ยกมือขึ้นดึงร่างของพลอยเข้ามากอดด้วยความภาคภูมิใจ “เอาละ ลูกไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมากินข้าวเย็นได้”

พลอยยิ้มด้วยความดีใจ

“หมายความว่า คุณแม่ไม่ทำโทษพลอยหรือคะ”

แม่ยิ้มแล้วพยักหน้า มองใบหน้าเด็กหญิงด้วยความเอ็นดู

“ลูกมีเหตุผล และทำความดี แม่จะลงโทษลูกได้อย่างไร อย่าคิดว่าแม่ตีลูกแล้วแม่จะมีความสุขนะ ที่จริงแม่เจ็บเสียยิ่งกว่าลูกอีก เพราะฉะนั้น ถ้าไม่จำเป็นแม่ก็ไม่อยากทำโทษลูกหรอก แต่...” แม่เว้นเสียงนิดหนึ่งก่อนพูดต่อ “ลูkmั่นใจหรือว่าจะทำให้เพื่อนของลูกกลับบ้านพร้อมกับลูกได้ทุกวัน”

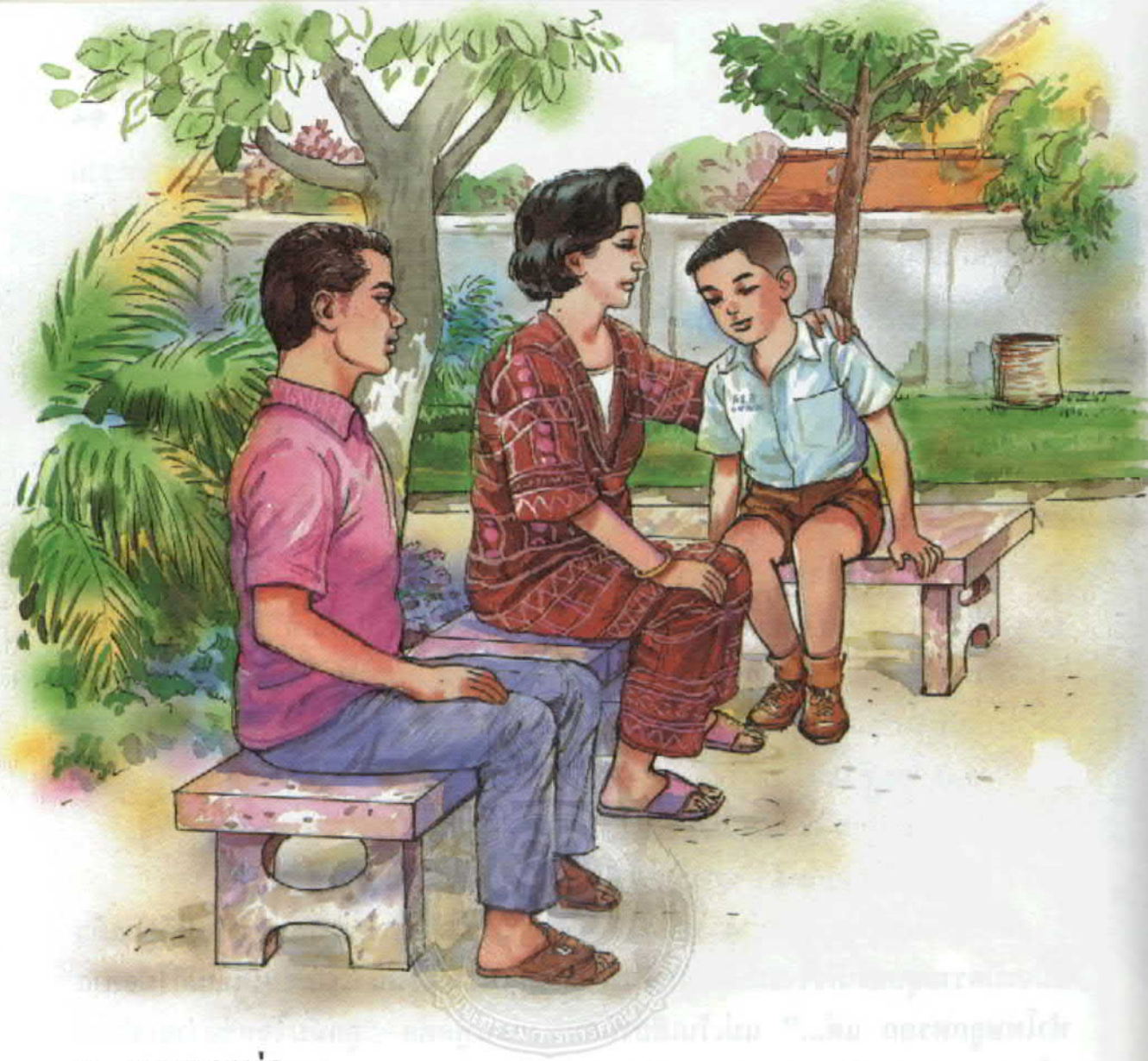
ใบหน้าของพลอยสลดลงนิดหนึ่ง เด็กหญิงส่ายหน้าช้า ๆ

แม่เอื้อมมือไปลูบหัวลูกสาวอย่างปลอบโยน

“ลูกต้องจำไว้นะ สิ่งที่คุณทำไปเป็นการกระทำที่ดีที่สุดแล้ว เราเป็นเพียงเพื่อนของนัฐเท่านั้น สิ่งที่เราทำได้คือ ให้ความห่วงใยและปรารถนาดีแก่เขาเท่าที่เราจะสามารถทำได้ และถ้าหากว่าเราทำดีที่สุดแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันยังไม่ดีขึ้นหรือกลับเลวร้ายลงยิ่งกว่าเดิม ลูกต้องไม่เสียใจ นะจ๊ะ”

“ค่ะ”

เด็กหญิงประสานสายตาอันเปี่ยมล้นไปด้วยความรัก ความเมตตาของแม่พร้อมกับพยักหน้ารับ

๕. กาวของพ่อ

พ่อ กับแม่ซึ่งนั่งคอยโอมอยู่ที่ม้าหินอ่อนหน้าบ้าน ยิ้มขึ้นด้วยความยินดีที่เห็นโอม กลับเข้าบ้าน

“สวัสดีครับคุณพ่อ สวัสดีครับคุณแม่” โอมแสดงความเคารพแล้วทรุดลงนั่งที่ม้าหินตัวที่ว่างอยู่ “คุณพ่อกับคุณแม่คงกำลังคุยกันเรื่องโอมใช่ไหมครับ”

“ทำไมรู้อะ” พ่อถามอย่างใจดี

“ก็โอมกลับบ้านผิดเวลาดังเกือบ ๒ ชั่วโมงนะ” เด็กชายพูด

ผู้เป็นแม่ดึงลูกชายคนเดียวของตนเข้ามากอดและหอมแก้มด้วยความรัก ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอทำเป็นประจำ ทั้งที่ลูกชายโตจนขึ้นมาเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว แม่เคยพูดเสมอ ๆ ว่า

“ลูกแม่นี้ แม่ก็รักของแม่ซิ จะไม่ให้หอมได้อย่างไร คอยดูนะ แม่จะหอมลูกชายแม่ไปจนเป็นหนุ่มเลย”

ซึ่งโอมก็คิดว่า แม่ของตนคงทำตามที่ได้พูดไว้จริง ๆ แต่โอมก็ไม่ได้คิดขัดขืนหรือปฏิเสธ เพราะทุกครั้งที่เขาอยู่ในอ้อมกอดของแม่ โอมจะรู้สึกมีความสุขมาก

“ไหนดลองบอกแม่ซิจะ ว่าทำไมจึงกลับบ้านผิดเวลา” แม่ถาม

สีหน้าของโอมสลดลงนิดหนึ่ง จนผู้เป็นพ่อและแม่สงสัย หันสบตากัน

“โอมกับพลอยไปชวนนักร้องกลับบ้านครับ” โอมบอก “ตอนโรงเรียนเลิกนักร้องเขาไม่ยอมกลับบ้าน บอกว่าจะอยู่ซ้อมบาสที่โรงเรียน แต่พลอยเขาสงสัยว่านักร้องจะไม่ได้อยู่ซ้อมบาสแล้วอาจจะไปทำอย่างอื่นที่ไม่ดี เราเลยชวนกันไปดูที่โรงเรียนอีกครั้งหนึ่งครับ”

“แล้วเป็นอย่างไรล่ะลูก” แม่ถามด้วยความสนใจ

“จริงของพลอยครับ นักร้องแอบไปนั่งซ้อมอยู่คนเดียวที่ริมสระ ถามว่ามีอะไรไม่สบายใจ ตอนแรกก็ไม่บอก แต่พอเราสองคนซักเข้าจึงบอกว่า เเหงที่ถูกทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียว”

“น่าสงสารนักร้อง” แม่พูด “ดูซิบ้านออกใหญ่โต พ่อแม่ก็ร่ำรวย แต่ลูกชายกลับหาความสุขไม่ได้”

“ก็เงินไม่ใช่สิ่งสำคัญสูงสุดที่จะซื้อความสุข ความสบายใจได้นี่คุณ” พ่อบอกแล้วหันมาทางลูกชาย “จำไว้นะลูก ความสุข ความทุกข์ของคนอยู่ที่จิตใจ เงินเป็นเพียงส่วนประกอบ ถ้าเราสามารถทำจิตใจของเราให้ร่าเริง สดใส ไม่ละโมภโลภมาก พอใจในสิ่งที่มีอยู่ เหมือนที่พ่อกับแม่ทำ ครอบครัวและชีวิตของเราก็มีความสุข”

“แต่โอมสงสารนักร้องมากครับ” โอมพูดเศร้า ๆ “เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล แล้วก็เรียนห้องเดียวกันมาตลอด อีกอย่างทุกเช้า ทุกเย็นเราก็เดินไปเดินกลับพร้อมกันตลอดมา”

พ่อพยักหน้า

“พ่อเข้าใจ สมัยที่พ่อเป็นเด็ก พ่อก็เคยมีเพื่อนสนิทอย่างนี้เหมือนกัน เรารักกันมาก ไปไหนก็ไปด้วยกัน เล่นอะไรก็เล่นด้วยกัน กินอะไรก็กินด้วยกัน” พ่อเล่า

“แล้วตอนนี้เพื่อนคุณพ่อไปไหนเสียล่ะครับ” โอมถามด้วยความสนใจ

พ่อสลดลงนิดหนึ่ง

“เพื่อนพ่อเขาโชคไม่ดี อายุเขาสั้น วันหนึ่งตอนที่เรานั่งรถรับส่งนักเรียนของโรงเรียนเพื่อจะกลับบ้าน มีรถบรรทุกคันหนึ่งวิ่งมาชนรถของเรา เพื่อนพ่อนั่งริมถูกชนเต็มทีจึงเสียชีวิตทันที ส่วนพ่อบังเอิญนั่งท้าย แต่ก็เจ็บไม่น้อย ต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหลายวัน”

“เรื่องนี้ไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นเฉพาะตอนนั้นหรอกนะ คุณไม่ได้อ่านข่าวรถบรรทุกชนรถนักเรียนหรือคะ” แม่พูดเสริมขึ้น

พ่อพยักหน้า แม่จึงพูดต่อ

“มันน่าเสียใจที่สุดก็ตอนที่รู้ว่า ที่ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาจนต้องมีการตายกันมากมายนี้ เพราะคนขับรถบรรทุกเมายา”

“แต่เราสามคนคงไม่เป็นอย่างนั้นหรอกครับ เพราะเราไม่ได้ขึ้นรถโรงเรียน” โอมเอ่ยขึ้น

“เดินกลับบ้านก็ต้องระวังตัวเหมือนกันนะลูก” แม่เตือน “คนขับรถบางคนเขาไม่เคยคิดถึงความปลอดภัยของคนอื่นหรอก ถึงอย่างไรก็ต้องระมัดระวังเอาไว้ให้ดีที่สุด”

“วิธีที่พ่อจะช่วยได้ก็ให้เดินสวนทางกับทางที่รถวิ่ง เราจะได้เห็นว่ามันวิ่งมาอย่างไร อาจจะยังพอหลบหลีกช่วยตัวเองได้บ้าง” พ่อเสนอแนะ แต่โอมกลับไม่ได้สนใจฟังเรื่องที่พ่อและแม่พูดเท่าใดนัก เขานั่งรอจนทั้งสองคนเงียบเสียงลงจึงเอ่ยขึ้น

“ผมขออนุญาตให้นัฐมาอยู่ที่บ้านเรา จนกว่าจะถึงเวลาเข้านอนได้ไหมครับ”

“อ้อ ได้สิลูก” คุณพ่อรับปากทันที “แล้วถ้านัฐเขาเต็มใจจะย้ายมาอยู่กับลูกที่บ้านพ่อนี้เลย พ่อก็ไม่ว่าอะไร ขออย่างเดียวอย่าพากันเล่นจนเสียการเรียนเท่านั้น”

โอมยิ้มด้วยความดีใจ ยกมือไหว้ผู้เป็นพ่อ

“ขอบคุณครับ พรุ่งนี้ผมจะชวนนัฐมาบ้านเราเลยนะครับ”

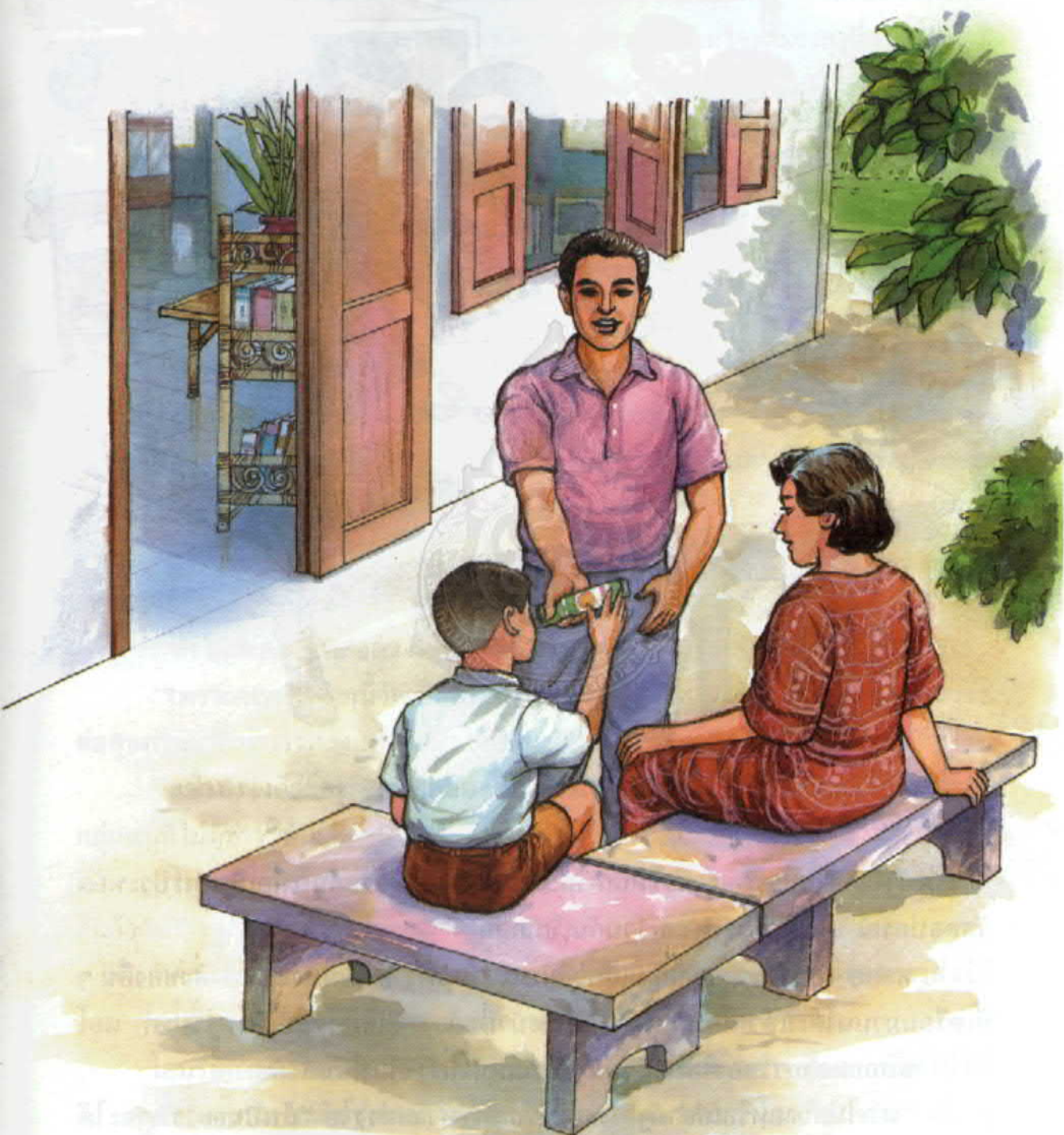
“ตกลง” พ่อบอก ทำท่าเพ่งนึกขึ้นได้ “เกือบลืม พ่อซื้อข้าวที่ลูกจะเอาไปทำการฝีมือที่โรงเรียนให้แล้วละลูก”

พ่อพูดแล้วเดินไปหยิบข้าวกล่องหนึ่งมาส่งให้

โอมรับข้าวกล่องนั้นใส่ลงในกระเป๋านักเรียน ได้ยินเสียงแม่เอ่ยขึ้น

“ไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วมากินข้าวกันเถอะลูก เย็นมากแล้วเดี๋ยวจะหิว”

“ครับ” โอมรับคำ ลูกชิ้นคว่ำกระเป๋าน้ำส้ม วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยอาการร่าเริง โดยมีสายตาของผู้เป็นพ่อและแม่มองตามไปด้วยความรักและเอ็นดู

๖. สารอันตราย

ชั่วโมงงานประดิษฐ์ ครูให้นักเรียนจับกลุ่มทำงานด้วยกัน เพื่อเป็นการประหยัดวัสดุอุปกรณ์ และฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

พลอย โอมและนัฐเข้ากลุ่มเดียวกันเหมือนทุก ๆ ครั้ง หลังจากวางสิ่งของอื่น ๆ ที่เตรียมมาบนโต๊ะแล้ว โอมก็เปิดกระเป๋าหนังสือล้วงหยิบกาวยี่ห้อใหญ่ขึ้นมา

พลอยมองกาวยของโอม ส่วนนัฐนั่งก้มหน้านิ่ง จนเพื่อนสงสัย

“เธอไม่สบายหรือเปล่านัฐ” พลอยถามด้วยความห่วงใย “ถ้าเป็นอะไรเราจะได้ออกไปขออนุญาตคุณครูให้เธอไปนอนพักที่ห้องพยาบาล”

นัฐสายหน้า

“เราไม่ได้เอาอะไรมาสักอย่างเลย”

“อ้อเรื่องแค่นี้เองหรือ” พลอยและโอมหัวเราะพร้อมกัน “ไม่เป็นไรหรอก ไข่ของเราเนี่ยแหละ ว่าแต่ลงมือทำกันเลยดีกว่า เดี่ยวจะไม่เสร็จตามเวลาที่ครูสั่ง”

เด็กทั้งสามเริ่มต้นทำงาน แต่พอโอมเปิดฝากาวเพื่อติดงานประดิษฐ์ของตน เด็กทั้งสามก็ทำจุกย่น

“กลืนอะไรนะ” พลอยถาม “ฉุนจังเลย”

โอมยกหลอดกาวขึ้นดมแล้วทำหน้าเบ้

“กาวนี้แหละ ทำไมกลืนมันถึงได้เหม็นอย่างนี้ละ ยังไม่ทันได้ใช้เลย ก็ปวดหัวเสียแล้ว”

“ปิดฝามันเสียก่อน แล้วเอาไปให้คุณครูดูดีกว่า” พลอยเสนอ โอมทำตาม เขาปิดฝากาวแล้วส่งไปให้พลอย ซึ่งรับแล้วเดินไปหาคุณครู

“คุณครูขา นี่กาวอะไรคะ ทำไมกลืนมันถึงได้เหม็นอย่างนี้ พวกหนูได้กลืนเตี๋ยเตี๋ย ปวดศีรษะเลยคะ”

ครูรับหลอดกาวไปดูแล้วทำท่าตกใจ

“ตายละ ครูลืมสั่งไปว่าห้ามซื้อกาวแห้งเร็วแบบนี้มาใช้”

“ทำไมล่ะคะ” พลอยสงสัย

“เพราะกาวประเภทนี้จัดเป็นสารระเหย ซึ่งถ้าสูดดมเข้าไปมาก ๆ จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพมาก คราวหลังอย่าซื้อมาใช้อีกนะ”

“แล้วทำไมดีล่ะคะ คุณพ่อของโอมซื้อมาให้ เพราะเห็นว่าแห้งเร็วดี อย่างนี้กลุ่มหนูก็ไม่มีกาวใช้นะซีคะ”

“ไม่เป็นไร เตี๋ยครูจะขอเพื่อนให้ ส่วนกาวนี้ก็เก็บไว้หรือนำไปคืนคุณพ่อเสียก็แล้วกัน”

“คะ” พลอยรับหลอดกาวคืนมาพร้อมกับเดินกลับมายังกลุ่ม ยื่นหลอดกาวส่งให้โอม “ครูบอกให้เก็บไว้ เตี๋ยครูจะหากาวอย่างอื่นมาให้”

โอมรับกาวหลอดนั้นไปส่งไปในกระเป๋าหนังสือเช่นเดิมอย่างเสียดายที่ใช้ไม่ได้

ชั่วโมงงานประดิษฐ์หมดลงพร้อมกับเสียงออดบอกเวลาโรงเรียนเลิก เด็ก ๆ ทำงานของตนเสร็จทันเวลา มีแต่พลอยเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ตั้งใจทำเป็นพิเศษ และ

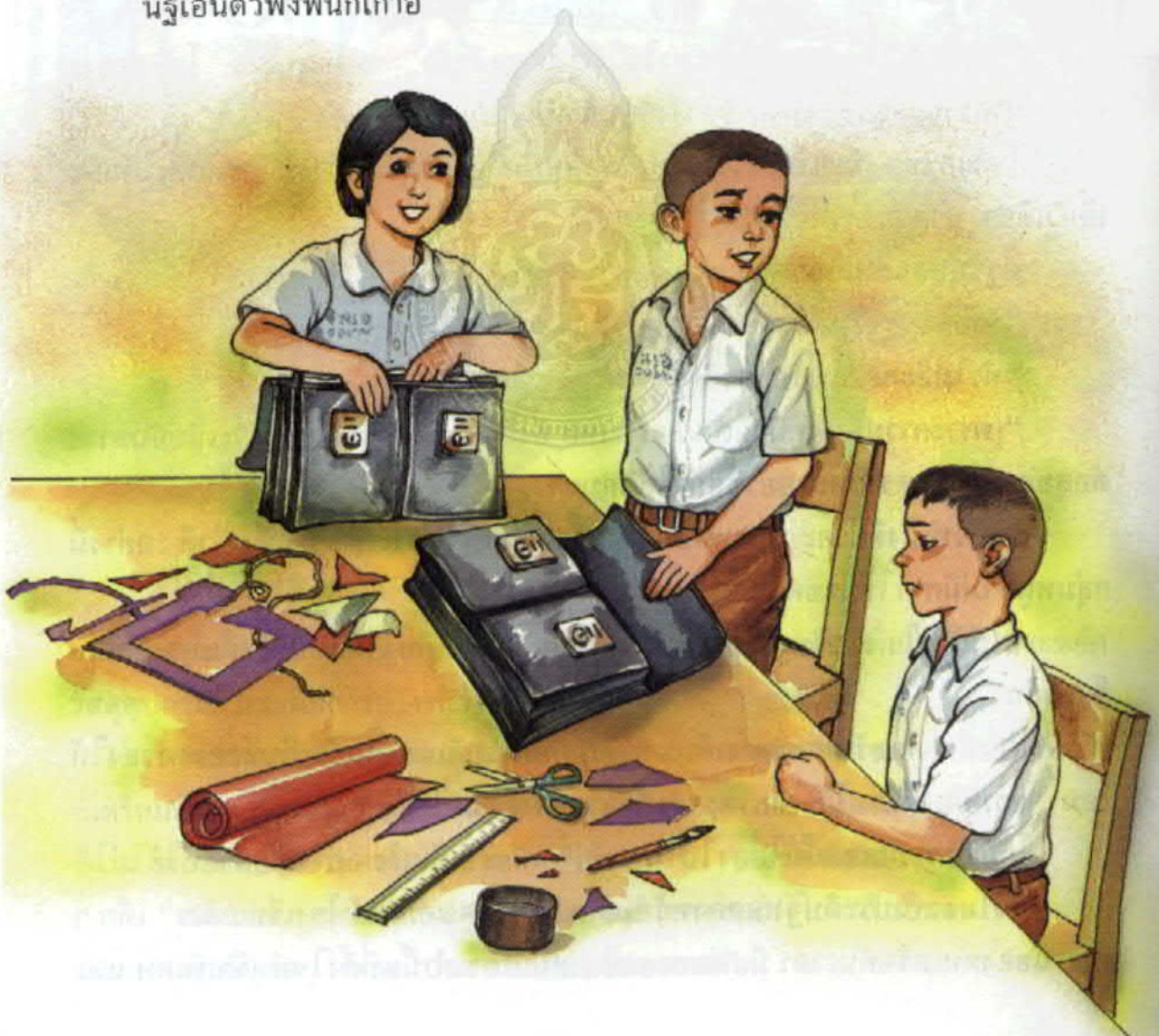
พยายามประติดประต่อยอย่างละเอียด จึงทำให้ต้องทำต่อไปอีกพักหนึ่ง ซึ่งโอมและนัฐก็ยังคงนั่งเป็นเพื่อนอยู่จนกระทั่งเสร็จ

หลังจากส่งงานให้แก่ครูแล้ว พลอยก็รีบเก็บข้าวของลงกระเป๋าพร้อมกับเร่งให้โอมและนัฐรีบเช่นเดียวกับตน

“เร็วเข้า เก็บของเร็ว ๆ จะได้กลับบ้าน คุณแม่พลอยอนุญาตให้ช้าได้เพียง ๓๐ นาทีเท่านั้น หากช้ากว่านี้จะต้องถูกทำโทษ”

“คนอื่นเขาเสร็จตั้งนานแล้ว รออยู่แต่ตัวเองคนเดียวนั่นแหละ” โอมบอกพร้อมกับลุกขึ้น พลอยหันไปทางนัฐที่ยังนั่งอยู่กับที่โดยไม่ได้ขยับตัว

“อ้าวนัฐ ทำไมยังไม่เก็บของอีกล่ะ” พลอยร้องถาม
นัฐเอนตัวฟังพนักเก้าอี้

“หรือว่าจะอยู่ซุ่มบาสอย่างเมื่อวานนี้อีก”

นัฐสั่นหน้า แต่ก็พูดเบา ๆ

“เรายังไม่อยากกลับบ้าน”

“ทำไมล่ะ เหตุผลเดียวกับเมื่อวานนี้อีกหรือ” พลอยถาม นัฐส่ายหน้า ทำให้หัวคิ้วของเพื่อนทั้งสองขมวดเข้าหากัน

“เรากลัวพี่เอกจะมารังแกเราอีก”

“พี่เอกไหน” พลอยถามอย่างเดือดร้อนแทนทันที “พี่เอกลูกป้าตี แม่บ้านของนัฐนะหรือมารังแกนัฐ”

“เขาทำอะไรนายบ้าง” โอมถาม

“เขาเอาอะไรก็ไม่รู้มาอุดจมูกเรา กลิ่นฉุน ๆ เหมือนกาวที่พ่อขายซื้อมาเลยละ”

“แล้วทำไมนัฐไม่ฟ้องคุณพ่อ คุณแม่ล่ะ” พลอยเฉลอถามออกไป

“พลอยก็รู้ว่า กวาคณพ่อ คุณแม่จะกลับบ้าน เราก็กลับไปแล้ว เราไม่ค่อยได้พบคุณพ่อคุณแม่เลย”

“งั้นก็ต้องไปฟ้องป้าตี” พลอยบอกพลางเดินมาจุดมือให้นัฐลุกขึ้น “ไป เรื่องนี้เราจัดการเอง เรื่องอะไร เป็นลูกแม่บ้าน มารังแกลูกเจ้าของบ้าน เราจะไปพูดกับป้าตีเอง ไม่ให้ลูกชายแกมาทำอะไรนัฐอีก”

“แต่...” นัฐอิดเอื้อน

“ไม่แต่หรอก รีบไปกันเถอะ เวลาของพลอยมีน้อย ต้องทำให้เสร็จก่อนเวลาที่คุณแม่กำหนดให้”

ความเกรงใจและเห็นในความหวังดีของเพื่อน ทำให้นัฐจำใจลุกขึ้นเดินตามพลอย และโอมออกมาจากโรงเรียน ทั้งที่ลึกลงไปในจิตใจ เขาไม่อยากทำอย่างนั้นเลย

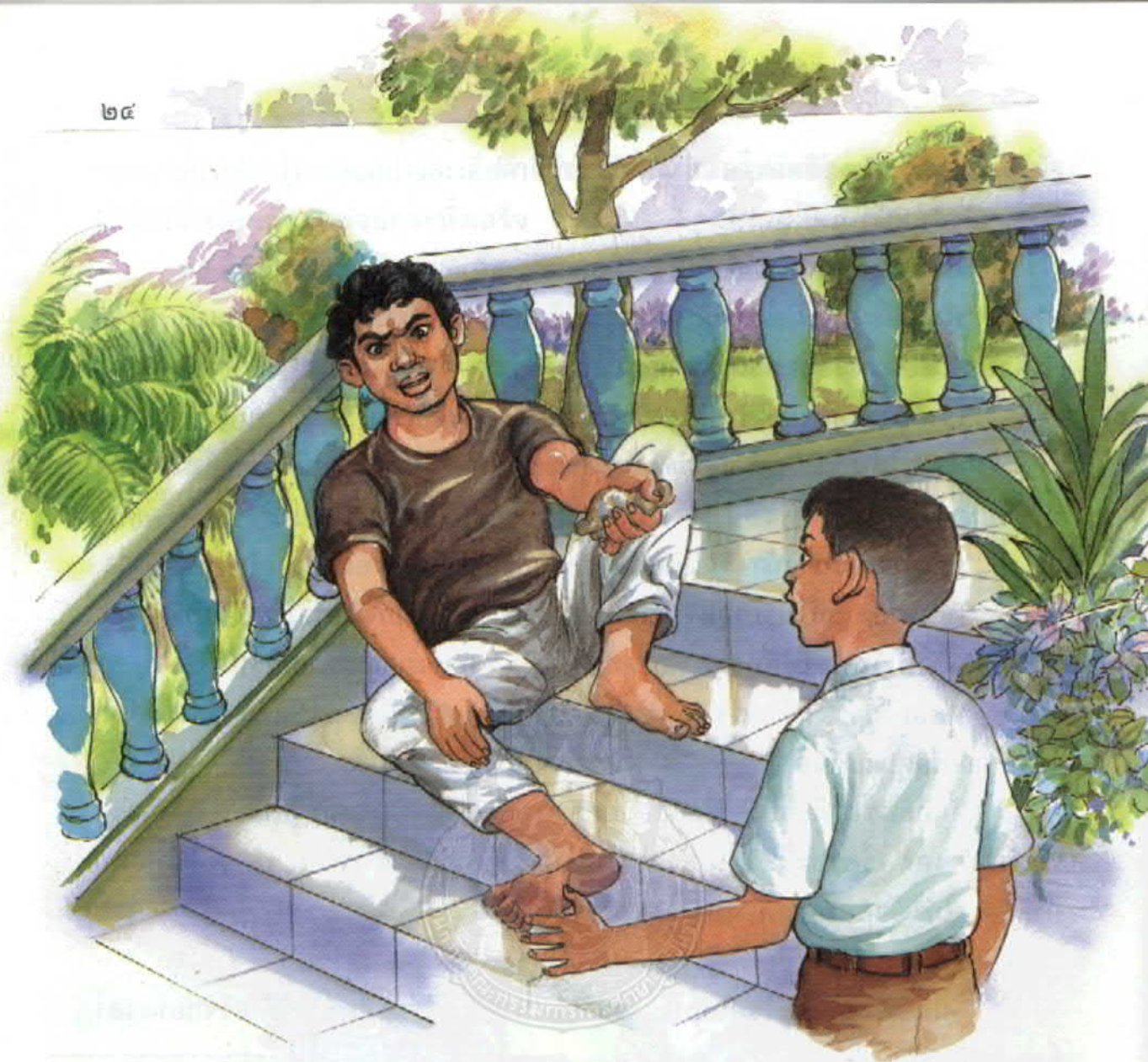
พลอยทำตามที่ได้พูดไว้จริง ๆ แทนที่จะแยกกลับไปบ้านของตน กลับชวนโอมเข้าไปในบ้านนัฐ เพื่อฟ้องเรื่องที่เอกรังแกนัฐกับป้าตีผู้เป็นแม่ของเอก

แต่นัฐกลับห้ามด้วยความเกรงใจ

“ป้าตีแກຣູຮຶງຮຶງນີ້ແລ້ວລະ ເມື່ອວານແກ້ກໍ່ເປັນຄົນໄລ່ພີ່ເອກໄປ ພລອຍມີຕ້ອງໄປຟ້ອງປ້າຕີຮຶງນີ້ກໍ່ໄດ້ ຮີບກັບໄປບ້ານເຄອະ ເຕີຍຈະຖືກຊ່ວຍແກ້ໂທຍ”

“ແລ້ວນັ້ນແນ່ໃຈນະວ່າຈະມີຊ່ວຍແກ້ເອກອີກ” พลอยย้ำ

นัฐพยักหน้าเพื่อให้เพื่อนมั่นใจ พร้อมกับยกมือโบกให้

“พู่นี่เจอกัน” เขาแสร้งทำเป็นยิ้มสดชื่นให้พลอยและโอม ก่อนเปิดประตูรั้วก้าวเข้าไป

ทันทีที่อย่างก้าวเข้าไปในบ้าน นัฐก็เห็นร่างของเอนั่งพิงราวบันไดทางขึ้นระเบียงหน้าบ้าน โดยยังยกมือข้างหนึ่งขึ้นจ่อไว้ที่จมูก เด็กชายรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างรุนแรง รีบหันหลังกลับเพื่อจะเดินหนีออกไป แต่ยังไม่ทันจะก้าวพ้นประตู ก็ได้ยินเสียงตะโกนเรียกดังขึ้นทางเบื้องหลัง

“คุณนัฐ จะไปไหน”

น้ำเสียงของเอนั้นจะอ้อแอ้เหมือนคนเมา แต่มันก็ทำให้หัวใจของเด็กชายตัวเล็ก ๆ อย่างนัฐสั่นริกและชะงักอยู่กับที่ เสียงอันน่าเกรงกลัวของเอนั้นดังต่อมา

“มานี่ เตี่ยนี่”

นัฐค่อย ๆ หมุนตัวกลับ และเดินตรงไปยังร่างของเอกที่นั่งมองอยู่ ขาของนัฐสั่นตวงตาจับจ้องไปที่ใบหน้าอันดุดันของเอกไม่กะพริบ

พอเดินไปถึง เอกก็เอื้อมมือมาจับแขนนัฐดึงให้นั่งลงข้าง ๆ มือข้างที่ถือเศษผ้าและสมุดมอยุ่ ยื่นมาที่จมูกเด็กชาย

นัฐสะบัดหน้าหนี แต่ถูกมือที่จับแขนอยู่บีบลงไปจนรู้สึกเจ็บ

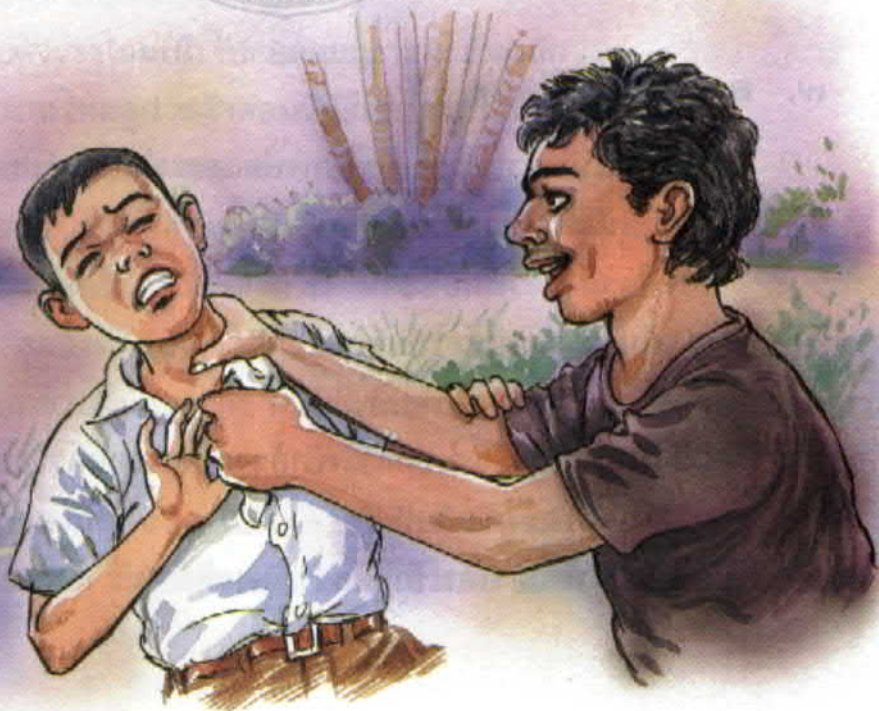
“คุณนัฐจะดมไอนี้หรือว่าอยากจะเจ็บตัว” ใบหน้าของเอกน่ากลัวมาก นัฐตัวสั่นจนทำอะไรไม่ถูก “ว่าไง” เอกตะคอก มือข้างที่จับแขนอยู่เลื่อนไปบีบต้นคอ “อยากเจ็บตัวใช่ไหม”

นัฐค่อย ๆ ก้มหน้าลงไปที่เศษผ้าสกปรกซึ่งมีกลิ่นฉุน ๆ ของสารบางอย่างที่เอกเทใส่ไว้จนชุ่ม เหมือนไม่ทันใจ เอกกดใบหน้านัฐลงไปอย่างแรง

นัฐร้องไห้โฮแต่ก็ไม่กล้าดิ้นรน มือของเอกที่บีบอยู่ที่ต้นคอของตนทำให้เขาารู้สึกเจ็บปวดมาก เอกกดหน้านัฐให้สุดดมเศษผ้าในมือของตนพักใหญ่ จึงดึงขึ้นมา

“วันนี้เราจะมานั่งดมแลกกัน ตอนนี้ผมยังพอมีเงินซื้อได้ก็จะให้คุณนัฐดมไปก่อน แต่วันหลัง คุณนัฐต้องหาเงินมาให้ผมซื้อมาให้ดมบ้างนะ จำไว้ให้ดี”

เอกพูดแล้วก็ยกเศษผ้าในมือขึ้นสุดดมอย่างแรง โดยที่มืออีกข้างหนึ่งยังบีบอยู่บนต้นคอของนัฐซึ่งนั่งน้ำตาไหลพรากอย่างน่าสงสาร

๗. ความจริงที่เปิดเผย

โอมกลับมาถึงบ้านก็ตรงเข้าไปหาพ่อและแม่พร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวสวัสดิ์
ผู้เป็นพ่อพยักหน้ารับไหว้ลูกชาย ก่อนถามขึ้น

“เป็นไงลูก กาวที่พ่อซื้อให้ ใช้ได้ไหม”

โอมแบ่ปาก สายหน้าไปมา

“ทำไมล่ะ” พ่อถาม

โอมไม่พูดอะไร แต่เปิดกระเป๋าสว่างหยิบหลอดกาวออกมาเปิดและส่งให้บิดา

“คุณพ่อลองตามดูซิครับ”

ผู้เป็นพ่อทำตาม แล้วเขาก็ต้องรีบผงะหน้าหนี

“โอมแสบจมูกไปหมดเลยครับ” ลูกชายเล่า

“ไม่ใช่โอมคนเดียวนะ พลอยก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน”

สีหน้าของแม่มีแวววิตก รีบดึงหลอดกาวไปตมตู่บ้าง

“กลิ่นมันคล้ายกับทินเนอร์ที่เขาใช้ผสมสีเลยนี่คะ ฉันว่ามันคงไม่ดีแน่ ๆ”

พ่อทำท่าครุ่นคิดครุ่นหนึ่งจึงอุทานออกมา

“หรือว่ามันเป็นสารระเหย”

ทั้งแม่และลูกหันขวับมามองหน้าพ่อ เป็นตาเดียวกัน

“ผมจะโทรไปถามหมอวิทย์ดูก่อน” พูดจบพ่อก็เดินไปที่โทรศัพท์ยกขึ้นกด

หมายเลข ครูหนึ่งก็พูดลงไป

พ่อของโอมพูดโทรศัพท์อยู่นานจึงวางลง ใบหน้าเศร้าสลดขณะเดินกลับมาที่ภรรยาและลูกชายที่นั่งรออยู่

“ผมเกือบฆ่าลูกของผมด้วยมือตัวเองเสียแล้ว” พ่อพูดเป็นคำแรก แม่ตกใจมาก รีบร้องถามขึ้นทันที

“พี่หมอบอกว่าอย่างไรคะ” เธอถาม

พ่อนั่งลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง จ้องมองใบหน้าของลูกชาย อันเป็นที่รักสุดหัวใจ ก่อนเอื้อมมือไปลูบหัวเบา ๆ

“หมอวิทย์บอกว่า กาวที่พ่อซื้อมามีสารระเหยเจือปนอยู่ ถ้าหากดมเข้าไปนาน ๆ จะติด และถ้าติดแล้วละก็เท่ากับตายไปแล้วครึ่งตัว”

แม่ตกใจมาก รีบดึงร่างโอมเข้าไปกอดและถามละล่ำละลัก

“ลูกดมมันเข้าไปมากไหมลูก แล้วตอนนี้รู้สึกอย่างไร บอกแม่มาเร็ว ๆ”

โอมยิ้ม เพื่อให้พ่อและแม่คลายความห่วงใย

“พ่อโอมเปิดฝาออก พลอยก็สงสัย เลยไปถามคุณครู คุณครูบอกว่าไม่ดีจึงไม่ให้ใช้ โอมก็เลยเก็บมันใส่กระเป๋าค่ะ”

“ก็หมายความว่า ลูกยังดมมันเข้าไปไม่มากนักนะซี” แม่พูดด้วยความยินดี

“ครับ พลอยเอากาวไปให้คุณครูดู คุณครูเห็นว่าอันตรายจึงขอกาวจากเพื่อนกลุ่มอื่นมาให้แทน”

พ่อของโอมยิ้มออกมานิดหนึ่ง แม้จะดีใจที่ลูกชายยังไม่ได้สูดดมสารระเหยจากกาวหลอดนั้นเข้าไปมากนัก แต่เขาก็อดเสียใจไม่ได้ในความสะเพร่าของตอนที่

ผู้เลือกซื้อมังจากราชมาให้กับลูกชายด้วยมือของตัวเอง

โอมเข้าใจความรู้สึกของพ่อ จึงยกมือขึ้นจับมือที่วางอยู่บนหัวมากุมไว้

“คุณพ่อเล่าให้โอมฟังซิครับว่า สารระเหยนี้มันคืออะไร ทำไมมันจึงร้ายแรงขนาดนั้น”

“ลูกหมอเพื่อนพ่อบอกว่า สารระเหยเป็นสิ่งเสพติดที่น่ากลัวมาก มันผสมอยู่ในสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น กาว สีทาบ้าน ยาทาเล็บ หรือแม้แต่น้ำมันเบนซิน ซึ่งของพวกนี้หากใช้โดยไม่รู้จักการป้องกัน หรือสูดดมเข้าไปนาน ๆ ก็สามารถติดได้ และอะไรก็ไม่สำคัญเท่า ขณะนี้เด็กวัยรุ่นจำนวนไม่น้อยหลงผิดไปดมกันมาก”

คำพูดของพ่อทำให้โอมนึกถึงสิ่งที่นั่นรูเล่าขึ้นมาทันที เขาริบชักใช้ด้วยความสนใจ

“คนติดสารระเหย จะมีอาการอย่างไรครับ”

“เชื่องซึม ตาแข็ง พูดจาอ้อแอ้ เนื้อตัวสกปรก แล้วก็ชอบถือสารระเหยติดมือไว้ตลอดเวลา”

“ใช่แล้ว” โอมลุกพรืดขึ้นยืน

“ใช่อะไรลูก” พ่อและแม่ถามเกือบพร้อมกัน

“นั่นรูเล่าให้โอมกับพลอยฟังว่า พี่เอกลูกป้าดี แม่บ้านที่บ้านเขามีอาการอย่างนี้เลยครับ”

“หมายความว่าเขาติดสารระเหยแล้วนะซิ” พ่อกล่าว

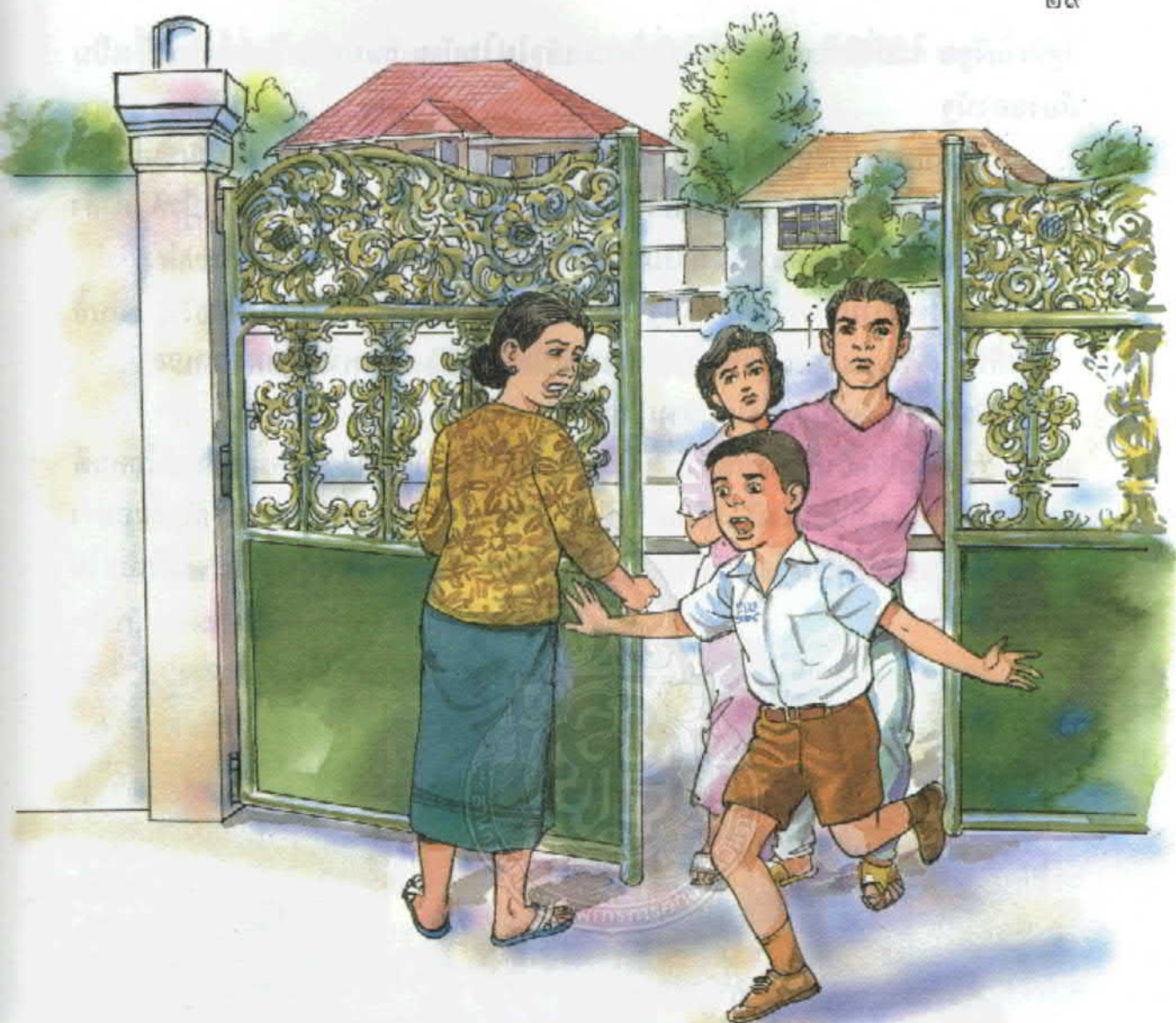
“ครับ” ใบหน้าของโอมเต็มไปด้วยความวิตกกังวล “โอมขออนุญาตไปที่บ้านนั่นรูได้ไหมครับ”

“มีอะไรหรือลูก” แม่ถามด้วยความห่วงใย

“นั่นรูบอกว่า พี่เอกบังคับให้นัรูดมสารระเหยด้วยครับแม่”

“ตายแล้ว” แม่ยกมือทาบอก นึกสงสารเพื่อนรักของลูกชายขึ้นมาทันที “ถ้ามันเข้าไม่ได้ เราไปที่บ้านนั่นรูกันทั้งหมดนี้เลยดีกว่า ถ้านายเอกนั้นมันทำอะไร เราจะได้ช่วยเหลือทัน”

ไม่รอช้า โอมหมุนตัวได้ก็วิ่งออกจากบ้านตรงไปยังบ้านของนั่นรูอย่างรวดเร็ว โดยมีพ่อและแม่ของเขาริบตามไปติด ๆ

๘. นัรผู้นำสงสาร

เสียงกริ่งเรียกดังกังวานไปทั่วบ้าน พักใหญ่ประตูรั้วบานเล็กของบ้านหลังใหญ่ก็ค่อย ๆ เปิดออก ใบหน้าของป้าตีโผล่ออกมามองนิตหนึ่ง พอเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทของลูกชายเจ้าของบ้านก็เปิดประตูเต็มที่

โอมไม่รอฟังคำถามหรือพูดจาอะไร หัวใจของเขาจดจ่ออยู่ที่นัรเพียงอย่างเดียว เขาวิ่งพรวดเข้าไปอย่างรวดเร็ว สองมือยกขึ้นป้องปากตะโกนดังลั่น

“นัร นัร นัรอยู่ไหน เรามาแล้ว”

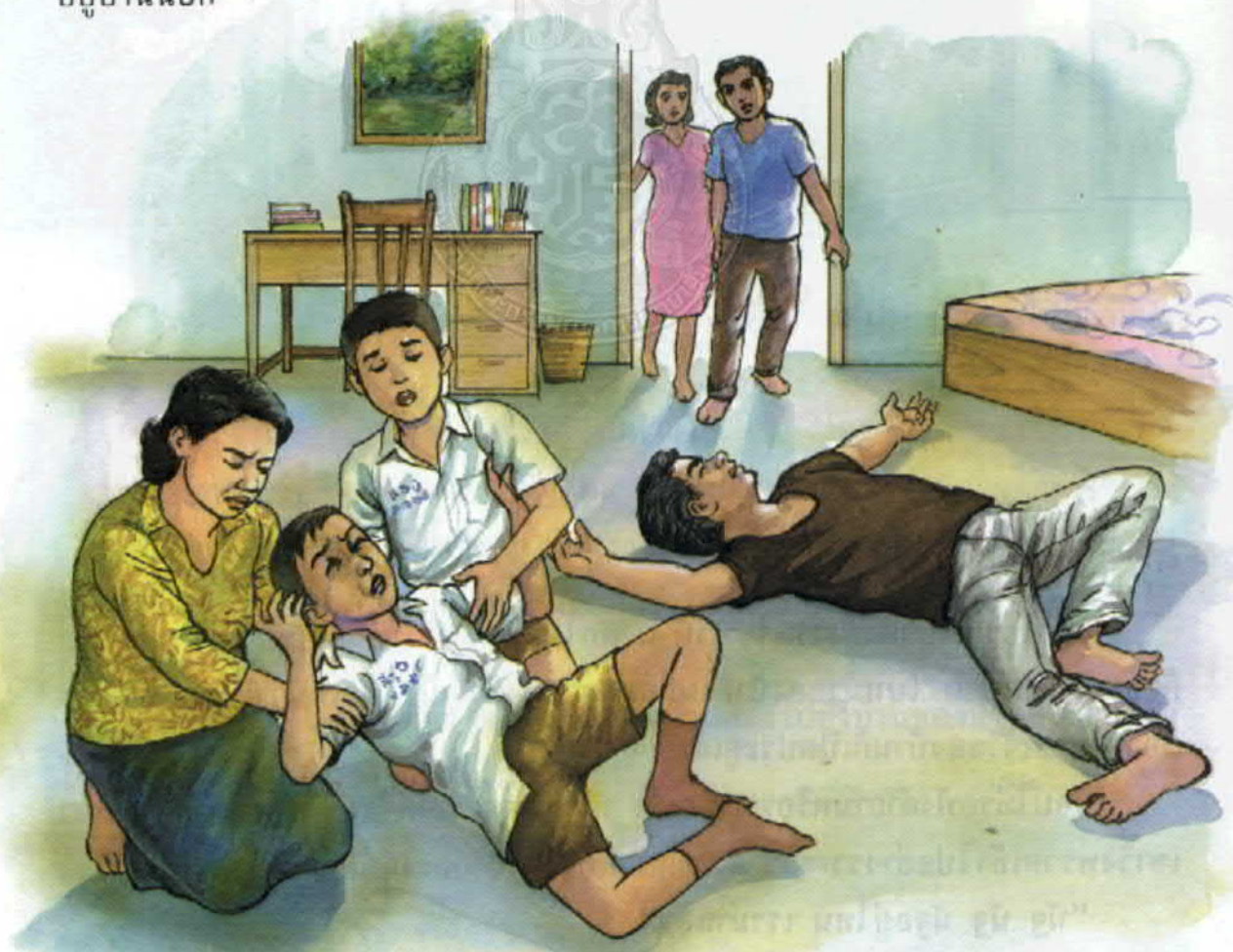
เจียบ ไม่มีเสียงตอบ โอมจึงวิ่งพรวดเข้าไปในบ้าน ขึ้นบันไดไปที่ชั้นบน ซึ่งเป็นห้องของนัฐ

ทันทีที่บ้านประตู่ห้องซึ่งไม่ได้ล็อกเปิดออก โอมก็เห็นร่างของเอกนอนแผ่อยู่กลางห้อง ส่วนนัฐซึ่งถูกเอกบังคับให้พามายังห้องส่วนตัวเพื่อหลบสายตาป้าตี กำลังกุมศีรษะส่งเสียงครวญคราง ดิ้นไปมาอยู่กับพื้น

โอมโดดข้ามร่างเอกไปหานัฐ ก้มลงประคองร่างเพื่อนรักไว้

“นัฐ เป็นอะไร นัฐ บอกเราซิ นายเป็นอะไร” โอมพรวดถามตลอดเวลา ป้าตี พ่อและแม่ของโอมตามขึ้นมาถึง

“คุณนัฐ” ป้าตีร้อง แล้ววิ่งเข้ามาประคองร่างนัฐเอาไว้อีกคนหนึ่ง “โอคนดีของป้า ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ โอ้เอ” ป้าตีหันไปทางลูกชายที่นอนแผ่อยู่กับพื้นอย่างไม่ได้สติ “เอ็งทำคุณนัฐอย่างนี้ได้อย่างไร โอ้ลูกไม่รักดี คอยดูนะ ข้าจะส่งเอ็งไปอยู่บ้านนอก”

ป้าตีพูดแล้วหันมาประคองร่างนัฐที่ยังยกมือกุมศีรษะด้วยมือสั่นริก ครู่หนึ่งนัฐก็
อาเจียนออกมาอย่างรุนแรง

ป้าตีร้องไห้โฮ

“คุณนัฐ คุณนัฐเป็นอย่างไรบ้าง ไอ้เอกคนसारเลว” ป้าตีพูดไปร้องไห้ไป
พ่อแม่ของโอมหายตกละลึงจึงวิ่งเข้าไปหานัฐ พ่อเป็นคนก้มลงไปอุ้มร่างของนัฐ
ขึ้นมา พร้อมกับหันไปสั่งป้าตี

“ผมจะพานัฐไปหาหมอที่คลินิกปากซอยนะ ถ้าพ่อแม่นัฐมาให้ตามไปที่นั่น”

“คะ” ป้าตีพยักหน้า

พ่อ แม่ และโอมพากันวิ่งออกไปจากห้อง พอมาถึงถนน พ่อก็หันมาบอก

“ต้องไปที่บ้านเราก่อน จะได้เอารถออก”

โอมวิ่งนำหน้าอย่างรวดเร็ว ความห่วงใยเพื่อนทำให้เด็กชายวิ่งเลยต่อไปยัง
หน้าบ้านพลอย ป้องปากตะโกนลั่น

“พลอย นัฐไม่สบายมาก คุณพ่อเรากำลังจะพาไปคลินิกปากซอย”

พอดีกับพ่อของเขาดอยรถเก๋งคันเก่าออกมาจากบ้าน โอมรีบวิ่งมาเปิดประตुरถ
แล้วโดดขึ้นไป

“ไปเลยครับคุณพ่อ เตี้ยวนัฐจะเป็นอะไรไปเสียก่อน” โอมร้องบอก

พ่อของโอมเร่งเครื่องยนต์ขับรถตรงไปยังปากซอยอย่างรวดเร็ว หันที่ที่รถ
หยุดลงที่หน้าคลินิกหมอประวิทย์ พ่อก็โดดลงมาอุ้มนัฐวิ่งเข้าไปข้างใน

พยาบาลคนหนึ่งรีบวิ่งไปเรียกหมอที่กำลังตรวจโรคอยู่ในห้องถัดไป พ่อเห็น
หน้าพ่อของโอม หมอประวิทย์ก็ร้องถาม

“เด็กเป็นอะไรหรือ”

“เป็นเพื่อนกับลูกชายฉันเอง” พ่อตอบด้วยความตื่นเต้น

หมอประวิทย์ถ่มมึงตาใส่ในฐานะเพื่อนสนิท

“ฉันหมายถึงอาการ” หมอพูดพร้อมกับเดินตรงเข้าไปที่ร่างของนัฐที่นอนอยู่
บนเตียง

“น่ากลัวจะดมสารระเหยเข้าไปมาก” พ่อของโอมบอก

“ออกไปรอข้างนอกก่อน ฉันจะดูเด็กเอง” หมอสั่ง

ทั้งหมดจึงพากันเดินออกมาจากห้องปฐมพยาบาล ยังไม่ทันทรุดตัวลงนั่งที่ม้ายาว

ทางด้านหน้าคลินิก ประตูกระจกก็ถูกผลักเข้ามา ร่างของพลอยดลตรงเข้ามาหาโอม อย่างรวดเร็ว ติดตามด้วยพ่อและแม่ของเธอ

“นัฏเป็นอะไร บอกมาเร็ว ๆ ชิโอม นัฏเป็นอะไร” พลอยละล้าสะลักถาม

โอมจับมือเพื่อนให้นั่งลง ก่อนหันไปยกมือไหว้ผู้เป็นพ่อและแม่ของเพื่อน

“เร็วเข้าซิ เล่าให้พลอยฟังซิว่า มีอะไรเกิดขึ้นกับนัฏ”

“นัฏถูกพี่เอกบังคับให้ดมสารระเหย” โอมบอก

“ทำไมละ ทำไมนัฏต้องไปดมมันด้วย”

“โอมก็ไม่รู้ ตอนที่เปิดประตูห้องนัฏเข้าไป ก็พบนัฏนอนดินอยู่กับพื้นก่อนแล้ว คุณพ่อก็เลยรีบพามาหาหมอนี่แหละ ตอนนี้อยู่ในห้องพยาบาลโน่นแน่ะ” โอมชี้มือไปที่ ห้องซึ่งคุณพ่อของเขาส่งนัฏเข้าไป

ใบหน้าของพลอยเต็มไปด้วยความวิตกและห่วงใย ความรักและสนิทสนมของเด็กทั้งสามคน ทำให้พ่อแม่พลอยสนิทสนมกันไปด้วย ยกเว้นพ่อแม่ของนัฏซึ่งยุ่งอยู่กับ ธุระกิจของตนจนไม่ได้มีเวลาติดต่อกับใคร

ระหว่างการรอคอยอันน่าอึดอัด รถเก๋งสองคันก็วิ่งมาจอดหน้าคลินิก พลอย โอม และพวกผู้ใหญ่พากันหันไปมองที่รถทั้งสองคันนั้น ก่อนโอมจะพูดขึ้น

“คุณพ่อ คุณแม่ของนัฏมาแล้ว” ป้าติงคงจะโทรศัพท์ไปบอก

บานประตูคลินิกถูกผลักให้เปิด ร่างของผู้เป็นพ่อของนัฏก้าวเข้ามาก่อนติดตาม ด้วยผู้เป็นแม่ ทั้งสองมีใบหน้าตื่นเต้น วิตกกังวล

พลอยและโอมลุกขึ้นยกมือไหว้

“นัฏอยู่ที่ไหนลูก” แม่ของนัฏร้องถามน้ำตาไหลพราก “เป็นอย่างไรบ้าง ตอนนี้ หมอกำลังรักษาอยู่ใช่ไหม”

“ครับ” พ่อของโอมเป็นฝ่ายตอบ “เชิญนั่งรอก่อนเถอะครับ หมอกำลังดูแลอยู่ ผมคิดว่าคงไม่หนักมากนักหรอกครับ”

พ่อและแม่ของนัฏทรุดลงนั่ง ท่าทางกระสับกระส่าย น้ำตาของแม่ไหลไม่หยุด ต้องยกผ้าขึ้นซับตลอดเวลา โอมชำเลื่องมองแม่ของนัฏแล้วรู้สึกสงสาร ความจริงทั้งพ่อ และแม่ของนัฏก็คงรักนัฏมากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพ่อแม่ของโอมและพลอย แต่ความ ห่วงใยในงานทำให้คนทั้งสองต้องห่างเหินลูกไป

หมอประวิทย์อยู่ในห้องพยาบาลพักใหญ่ก็ออกมา และเดินตรงมาที่คนทั้งหมด

ซึ่งลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นเต้น พ่อแม่ของพลอยและนัฐยกมือไหว้หมอบอย่างนอบน้อม
 “สวัสดีครับ” หมอยกมือรับไหว้ พร้อมกับบอกทุกคน “เด็กปลอดภัยแล้ว ตอนนี้
 ผมให้นอนพักผ่อนอีกสักหน่อยก่อน”

โอมและพลอยหันมายิ้มให้กันด้วยความดีใจ

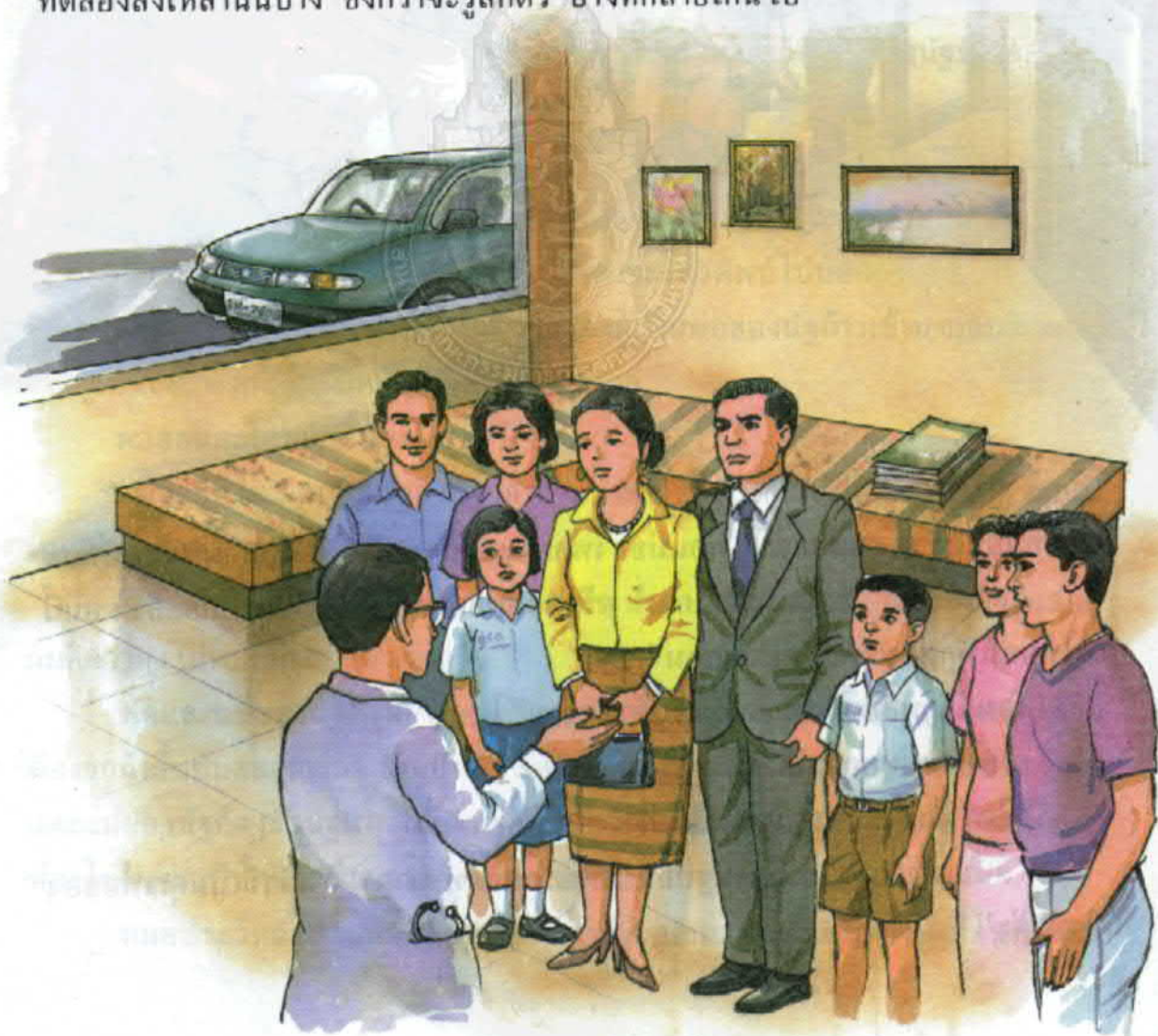
เสียงคุณหมอถามขึ้นอีก

“ใครเป็นผู้ปกครองของเด็กครับ”

“ดิฉันเองค่ะ” แม่ของนัฐบอก ด้วยรอยยิ้มทั้งน้ำตา “แล้วนี่เป็นคุณพ่อของ
 น้องนัฐค่ะ”

หมอบอกกับพ่อแม่ของนั้วว่า

“ผมอยากจะขอให้คุณใช้เวลากับเด็กบ้าง ส่วนใหญ่เด็กที่หันไปใช้สารระเหย เพราะคิดว่าช่วยให้เขาหายจากความเหงาได้ เด็กจึงยึดมันเป็นเพื่อน ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว มันเป็นเพื่อนอันตราย และเป็นอันตรายร้ายแรงยิ่งกว่าสิ่งเสพติดใด ๆ เสียอีกด้วย เพราะทันทีที่เข้าไปในร่างกาย มันจะดูดซึมเข้าสู่กระแสโลหิตเพื่อทำลายสมอง ตับไต หัวใจ ปอดและเม็ดเลือด พุดง่าย ๆ ก็คือ หากใครติดสารระเหยจำพวกแอลกอฮอล์ ทินเนอร์ กาว น้ำยาล้างเล็บ หรือแม้แต่้ำมันเบนซิน โดยเอามาสูดดมทุกวัน วันละหลาย ๆ ครั้ง ก็เท่ากับว่า เขากำลังฆ่าตัวตาย” หมอประวิทย์หยุดพูดพร้อมกับหันไปทางแม่ของนั้ว “เด็ก ๆ หลายคนสูญเสียอนาคต สูญเสียสุขภาพและอาจถึงกับสูญเสียชีวิตไปเพราะเลือกทางผิด คบเพื่อนที่ใช้ยาเสพติดและสารระเหยอยู่ก่อน จึงถูกชักนำหรือชักชวนให้ทดลองสิ่งเหล่านั้นบ้าง ซึ่งกว่าจะรู้สึกตัว บางทีก็สายเกินไป”

“แล้วลูกนักรู้ของดิฉันล่ะคะคุณหมอ...” น้ำเสียงของเธอขาดหายไป ด้วยไม่อาจจะพูดในสิ่งที่หัวเกรงมากที่สุดออกมาได้

“สำหรับน้องนักรู้ซึ่งเล่าให้ผมฟังว่า แกถูกบังคับจากเด็กที่โตกว่าซึ่งอยู่ในบ้าน เพื่อจะให้น้องนักรู้มาซื้อสารระเหยให้ตนเสพ และเพิ่งดมเป็นครั้งที่สอง ซึ่งก็โชคดีที่มีคนไปเห็นเสียก่อน ไมเช่นนั้นแกอาจมีอันตรายมากกว่านี้ก็ได้ เพราะเท่าที่ตรวจดู ร่างกายน้องนักรู้แพ้สารพวกนี้มาก ถ้ายังถูกบังคับให้สูดดมเข้าไปอีก อาจจะทำให้หัวใจวายได้”

“นักรู้ลูกแม่” แม่ของนักรู้ร้องไห้ด้วยความสงสารลูกชาย หันไปทางสามี “เพราะเราไม่มีเวลาให้ลูก ลูกจึงต้องรับเคราะห์อย่างนี้”

ใบหน้าพ่อของนักรู้เต็มไปด้วยความวิตก เขาเอ่ยถามหมอประวิทย์ขึ้นมาบ้าง

“แล้วลูกชายผมล่ะครับ จะติดสารระเหยหรือเปล่า แล้วเขาจะเป็นอะไรอย่างที่ คุณหมอบอกไหมครับ”

หมอส่ายหน้า

“ผมคิดว่า คงยังไม่เป็นอย่างที่คุณห่วงหรอกครับ ข้อสำคัญอย่าให้เขาหวนกลับไปใช้มันอีกเท่านั้น ส่วนความพิการภายในที่ผมบอกมักจะเกิดกับผู้ที่ใช้สารระเหยเป็นเวลานาน”

ใบหน้าของคนทั้งสองค่อยคลายความวิตกกังวลลงไปได้

“เอาละ ผมคิดว่าทุกอย่างปกติแล้ว คุณรับเด็กกลับบ้านได้ แล้วถ้ามีอะไรผิดปกติ ให้พาตัวมาพบผมโดยเร็วที่สุด” หมอพูดแล้วหันหลังเดินกลับไปห้องพยาบาล ครู่หนึ่งร่างของนักรู้ก็เดินออกมาอย่างอ่อนเปลี้ย

ทันทีที่หันไปเห็น พลอยและโอมก็ลุกขึ้นวิ่งไปหาเพื่อนรักของตนอย่างรวดเร็ว

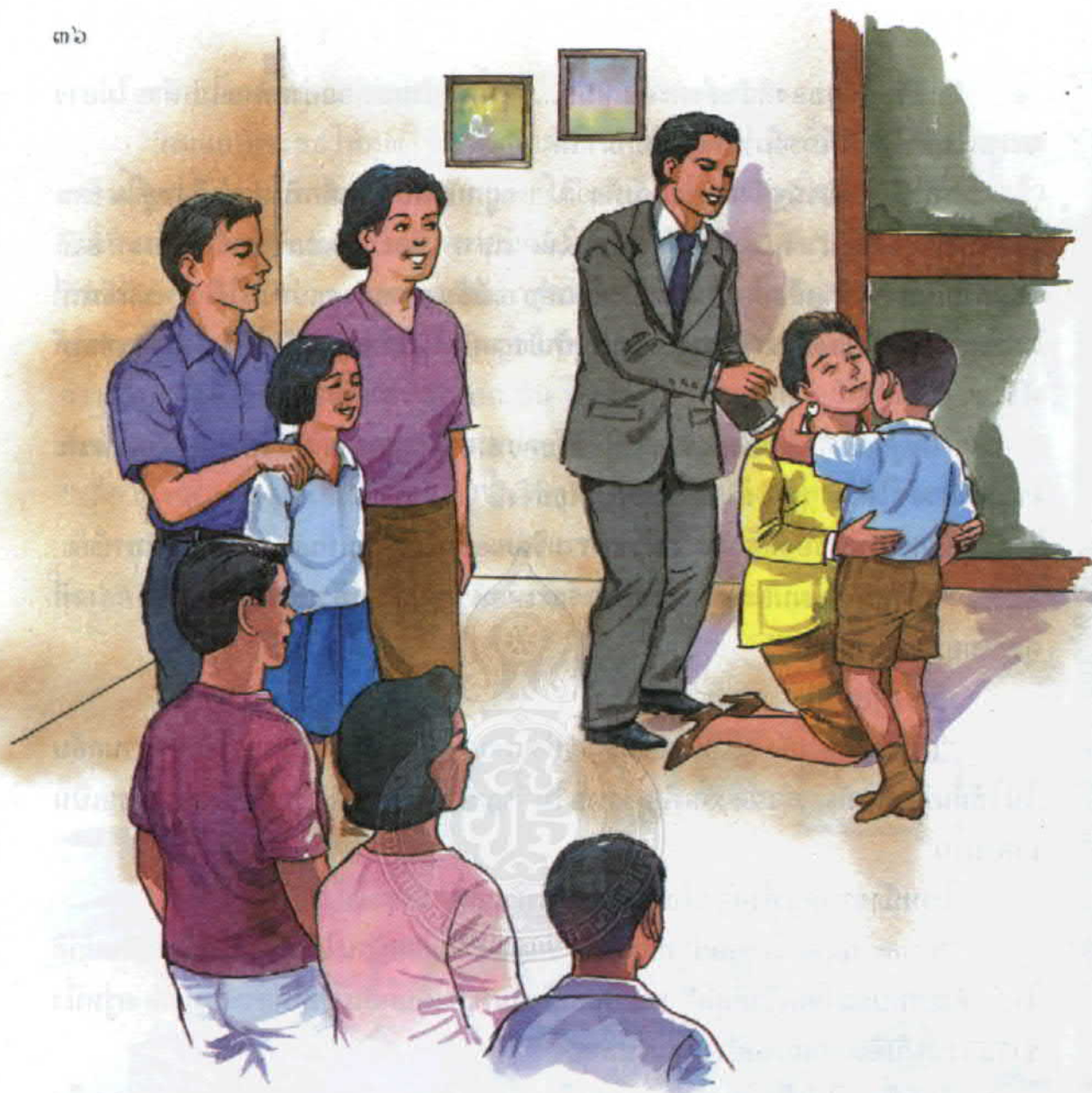
“นักรู้”

เด็กทั้งสองร้องเรียก โดดเข้ากอดเพื่อนไว้ด้วยความดีใจ

“เธอหายแล้ว เธอไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหม” เสียงของพลอยถามแจ้ว ๆ ก่อนประคองร่างบอบบางของนักรู้ให้เดินตรงมายังกลุ่มพ่อแม่ที่ยืนรออยู่

“นักรู้ลูกแม่” แม่ของนักรู้ร้อง พร้อมกับวิ่งเข้าไปกอดลูกชายสุดที่รัก “แม่สงสารลูกเหลือเกิน”

น้ำตาของแม่ไหลหลังออกมาอีก นักรูเองก็กอดแม่ของเขาเอาไว้แน่น เหมือน

ต้องการซึมซับความอบอุ่นที่เขารอคอยมาเป็นเวลาช้านาน

“แม่สัญญา ต่อไปแม่จะให้เวลากับลูกมากขึ้น แม่จะไม่ยอมเสียลูกไปเป็นอันขาด เงินไม่มีความหมายสำหรับแม่เท่าลูก แม่เสียใจที่ปล่อยปละลูกจนเกิดเรื่องอย่างนี้ อย่าโกรธแม่นะลูกนะ” แม่ของนัฐทั้งกอดทั้งจูบลูกชายอย่างสุดรัก

พักใหญ่พ่อของเขาจึงเอ่ยขึ้น

“ผมขอบคุณมากที่ช่วยดูแลลูกชายผม ถ้าไม่ได้พวกคุณ ผมก็ 모르เหมือนกันว่า ผมจะต้องเสียใจขนาดไหน” เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง “เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้

เปิดตาผมให้สว่างขึ้นมาได้ว่า เงินที่ผมกับภรรยาช่วยกันหาอย่างไม่ลืมหูลืมตานี้ ไม่มีความหมายอะไรเลย หากผมจะต้องสูญเสียสิ่งที่ผมรักเท่าชีวิตของผมไป ผมคิดว่าต่อไปนี้ ผมจะลดเวลาของงานลง และให้เวลากับลูกมากขึ้น เหมือนอย่างที่คุณให้กับลูก ๆ ของคุณ”

พ่อของโอมยิ้มด้วยความปลื้มปิติ

“ผมยินดีมากที่คุณคิดอย่างนี้ เงินไม่มีความหมายเท่าชีวิต ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่การได้อยู่กันพร้อมหน้า พ่อ แม่ ลูก มากกว่าการมีเงินมากมาย” พ่อของโอมหยุดพูดหนึ่ง “ในฐานะที่ลูก ๆ ของเราเป็นเพื่อนที่รักและสนิทสนมกันที่สุด เราซึ่งเป็นพ่อแม่ก็ควรรักและสนิทสนมกันด้วย”

“ตกลงครับ” พ่อของนัรูตอบด้วยรอยยิ้ม

“และเพื่อไม่ให้รัฐเหงา โอมกับพลอยขออนุญาตคุณพ่อ คุณแม่อยู่เล่นบาสเกตบอลที่โรงเรียน หลังโรงเรียนเลิกอีกหนึ่งชั่วโมงนะครับ” โอมพูด

“ดี” พ่อของโอมพยักหน้า “จะได้ออกกำลังกายไปในตัวด้วย”

“แล้วพลอยล่ะคะคุณแม่” พลอยหันไปถามแม่ซึ่งตามมาดูเหตุการณ์ด้วย

“หนูเป็นผู้หญิงนะลูก”

“ผู้หญิงก็ควรออกกำลังกายเหมือนกันนะคะ ร่างกายจะได้แข็งแรง ไม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บให้คุณแม่เสียเงินรักษาไงล่ะคะ” พลอยพูดอย่างประจบ

ทำให้ผู้เป็นแม่ยิ้ม ยกมือขยี้หัวลูกสาวด้วยความเอ็นดู

“ตกลง แต่เพียงแค่ชั่วโมงเดียวนะ และลูกต้องรักษาเวลาให้ดีด้วย ไม่เช่นนั้นโดนไม้บรรทัดแน่นอน” แม่ตอบยิ้ม ๆ

ทุกคนหัวเราะออกมาด้วยความเอ็นดู ก่อนทยอยกันเดินกลับออกจากคลินิกหมอประวิทย์ เพื่อกลับไปยังบ้านของตน

บัดนี้ เมฆร้ายได้พัดผ่านไปจากชีวิตของนัรูแล้ว

ความรู้เรื่องสารระเหย

สารระเหย คือ สารที่ได้มาจากขบวนการผลิตน้ำมันปิโตรเลียม มีลักษณะเป็นไอระเหยได้ในอากาศ สารระเหยที่เป็นปัญหามากที่สุดในปัจจุบัน ได้แก่ ทินเนอร์ ซึ่งมักจะผสมอยู่ในผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น แล็กเกอร์ สีพ่น กาวยางน้ำ น้ำยาล้างเล็บ เป็นต้น

โทษของสารระเหย

๑. โทษต่อร่างกาย

สารระเหยเป็นยาเสพติดชนิดหนึ่ง เมื่อสูดดมเข้าไป จะก่อให้เกิดพิษต่อร่างกาย ๒ ลักษณะคือ

(๑) พิษที่เกิดขึ้นทันทีทันใด หลังจากสูดดมจะเกิดอาการวิงเวียนอ่อนเพลีย ปวดศีรษะ คลื่นไส้ อาเจียน มือสั่น หายใจถี่และเร็ว บางรายทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะ เกิดหัวใจวาย ทั้งนี้อาการจะมากขึ้นกับชนิดและปริมาณของสารระเหยที่สูดดม

(๒) พิษเรื้อรัง ผู้สูดดมอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน จะทำให้หลอดเลือดอักเสบ ไตอักเสบ จังหวะเต้นของหัวใจผิดปกติ เกิดมะเร็งในเม็ดเลือดขาว มีอาการทางระบบประสาท ทำให้สมองพิการ ความคิดสับสน เชื่องซึม เดินโซเซ ความประพฤติกเล็ดและอุปนิสัยเปลี่ยนไป

ปัจจุบันยังไม่มียาหรือวิธีใดสามารถรักษาอวัยวะและระบบต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งถูกทำลายจากพิษของการสูดดมสารระเหยให้หายกลับคืนเป็นปกติได้

๒. โทษทางกฎหมาย

พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้กำหนดข้อห้ามในเรื่องของสารระเหยไว้ว่า

ห้ามไม่ให้ผู้ใดขายสารระเหยแก่ผู้ที่มีอายุไม่เกิน ๑๗ ปี

ห้ามไม่ให้ผู้ใดขาย จัดหา หรือให้สารระเหยแก่ผู้อื่น ซึ่งตนรู้ว่าเป็นผู้ติดสารระเหย

ห้ามไม่ให้ผู้ใดจงใจ ชักนำ ยุยงส่งเสริมหรือหลอกลวงให้บุคคลอื่นใช้สารระเหย

ห้ามไม่ให้ผู้ใดใช้สารระเหยบำบัดความต้องการของร่างกายและจิตใจ ผู้ใดฝ่าฝืนถือว่าทำผิดกฎหมายและมีโทษจำคุกหรือถูกปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

เราจะป้องกันอันตรายจากสารระเหยได้อย่างไร

เด็กและเยาวชน

- ไม่นำสารระเหยมาสูดดม
- ไม่ควรเอาอย่างเพื่อนหรือเชื่อคำชักชวนให้สูดดมสารระเหย
- หาความรู้เกี่ยวกับโทษพิษภัย และวิธีป้องกันอันตรายจากสารระเหย
- ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งแก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม
- เห็นคุณค่าของชีวิต คิดพิจารณาให้รอบคอบก่อนตัดสินใจ

พ่อแม่ ผู้ปกครอง

- ควรใช้เวลา ความรัก และความอบอุ่นแก่ลูก
- คอยสอดส่องดูแลความประพฤติและการคบเพื่อนของลูกหลาน เพราะเขาอาจเอาอย่างเพื่อนในการสูดดมสารระเหย
- ควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษพิษภัยของสารระเหย และให้คำแนะนำแก่สมาชิกในครอบครัว
- ควรเก็บผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของสารระเหยไว้ในที่ปลอดภัย

ผู้เรียบเรียง

นายมานพ ถนอมศรี

คณะกรรมการที่ปรึกษา

อธิบดีกรมวิชาการ

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

(นางสาวเอิบบุญ สุทธิประภา)

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ

(นางสาวพรเพ็ญ ปทุมศิริ)

คณะกรรมการจัดทำ

นายแพทย์ขจิต ชูปัญญา

ประธานกรรมการ

แพทย์หญิงสุพักตร์ วาณิชเสณี

กรรมการ

แพทย์หญิงสุวณี รักธรรม

กรรมการ

นางอรพินท์ สวาสดิพันธ์

กรรมการ

นางสาววรรณนิภา บุญยมานพ

กรรมการ

นางจุฑามาศ สรวีสูตร

กรรมการ

นางสุกัญญา งามบรรจง

กรรมการและเลขานุการ

นางสาวระเบียบ กิตติมากุลนรเดช

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการ

นางสุกัญญา งามบรรจง

นางสาวระเบียบ กิตติมากุลนรเดช

ผู้วาดภาพประกอบ

นายสมชาย ปานประชา

ออกแบบรูปเล่มและยกร่างภาพประกอบ

นายสมเจตน์ กาฬดิษฐ์

นายสุฤษดิ์ สิงห์ลำพอง

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เพื่อนอันตราย สำหรับ
ระดับประถมศึกษาชั้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้
ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายเจริญผล สุวรรณโชติ)

ผู้ตรวจราชการกระทรวง รักษาการแทน
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

